

Weerzien

in het

hiernamaals

**Een selectie uit Gods Nieuwe Openbaringen naar de belofte in
Johannes 14.21, via het innerlijk woord ontvangen en
neergeschreven door Bertha Dudde**

Bertha Dudde

De inhoud van dit boekje betreft een selectie van goddelijke openbaringen, via het innerlijk woord ontvangen door Bertha Dudde, naar de belofte in Johannes 14.21:

“Wie mijn geboden kent en zich eraan houdt, die heeft Mij lief, en als iemand Mij liefheeft, zal mijn Vader hem liefhebben. Ook Ik zal hem liefhebben en Mij aan hem doen kennen.”

Deze geschriften zijn niet confessioneel! Ze willen niemand uit zijn kerk verdrijven en ook niemand werven voor een nieuwe religieuze gemeenschap. Het is alleen maar de bedoeling Gods woord, dat ons in de belofte volgens Johannes 14.21 werd medegedeeld, voor de mensen toegankelijk te maken, omdat het Gods Wil is.

Allen, die dankbaar zijn voor het Woord Gods, nodigen wij uit te bidden, vooral voor die zielen die het het meeste nodig hebben.

Uitgegeven door vrienden van de nieuwe openbaringen.

<http://www.berthadudde.net/>

<http://www.bertha-dudde.info>

Nadruk is per hoofdstuk, met het noemen van de bron, maar zonder veranderingen, geoorloofd.

Vertalingen door Gerard F. Kotte

Wie was Bertha Dudde?

Bertha Dudde werd op 1 april 1891, als de op een na oudste dochter van een kunstschilder te Liegnitz, Silezie, geboren.

Ze werd naaister en ontving sinds 15 juni 1937 openbaringen van de Heer via het “innerlijk woord.”

“Een heldere droom gaf mij de aanleiding mijn gedachten, na innig gebed, op te schrijven. Verstandsgewijs gaf dit nog vaak twijfel en innerlijke strijd, tot ik ervan overtuigd raakte, dat geenszins ik zelf de auteur van deze kostelijke woorden van genade was, maar dat de geest in mij, d.w.z. de liefde van de hemelse Vader, klaarblijkelijk werkzaam was en mij de waarheid binnenleidde.”

“Mij werd toegang verleend tot een weten op geestelijk gebied, dat mijn opleiding op de basisschool ver oversteeg. Het weten ontving en ontvang ik als dictaat in volkomen wakkere toestand; ik schrijf alles, wat mij gezegd wordt, op in stenogram, om het dan onveranderd, woord voor woord in netschrift over te brengen. Dit proces voltrekt zich geenszins onder dwang, d.w.z. in trance of extase, maar in een absoluut nuchtere gemoedsgesteldheid; weliswaar moet ik het zelf willen, maar dan mag ik vrijwillig deze dictaten ontvangen. Ze zijn noch aan tijd, noch aan plaats gebonden.”

“Nu heb ik slechts één wens: deze genadegaven voor veel mensen toegankelijk te kunnen maken en volgens de Wil van God zelf nog veel arbeid in Zijn wijngaard te mogen verrichten.”

(Citaten uit een autobiografie van 1959)

Bertha Dudde overleed op 18 september 1965 in Leverkusen.

Inhoudsopgave

BD.

Wie was Bertha Dudde?

8494 Genadegeschenk vóór het einde

Geloof in een voortleven van de ziel na de dood

1874a De onsterfelijkheid van de ziel (1)

1874b De onsterfelijkheid van de ziel (2)

8059 Het geloof aan een voortleven van de ziel

Het uur van de dood

1798 Het uur van de dood

4033 Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden

7853 Slagen van het noodlot - Geestelijke dood

Sferen van het geestelijke rijk

5336 Mijn rijk is niet van deze wereld - Uw rijk kome

6022 In het huis van de Vader zijn vele woningen

6838 De toestand na de dood

8745 Een verschillend lot van de zielen na de dood

Het zonder vaderland ronddolen in het hiernamaals

1741 Kwellingen van de ziel in het hiernamaals - Het verlangen naar aards goed

2401 Omgang met overledenen - Zielen in de nabijheid van de aarde

3505 De invloed van onrijpe, vroeg overleden zielen

7199 Berouw in het hiernamaals - Vooruitgang

7418 Schemertoestand in het hiernamaals

Uitweg uit de eenzaamheid in het hiernamaals

Jezus Christus

2119 Uitstraling van liefde - Het worstelen van de lichtwezens om zielen

- 6483 Verlossingswerk heeft een uitwerking in het hiernamaals
6789 De ommekeer van dood naar leven - De helper Jezus Christus
7290 Overwinning van de kloof in het hiernamaals: Jezus Christus

Het verlangen naar een weerzien
Drijfkracht zich positief te ontwikkelen in het hiernamaals

- 3324 Lichtsferen - Weerzien - Gelukzaligheid
6312 Het weerzien in het hiernamaals
6851 Weerzien en betrekkingen in het hiernamaals

Het weerzien in het hiernamaals alleen
in de toestand van rijpheid van het lichtrijk

- 1772 Leven in de eeuwigheid - Betrekkingen - Weerzien
5360 Weerzien in het hiernamaals - Graad van rijpheid
5365 Het weerzien in het hiernamaals - Graad van voltooiing
8400 Het binnengaan van de ziel in het lichtrijk

Liefdevolle gedachten aan overledenen

- 5855 De nood van de zielen in het hiernamaals - Jezus Christus
7036 Liefdewerk voor overledenen

Het smeken van de zielen om het gebed

- 2381 Het smeken van de arme zielen om het gebed
9014 Vragen om het toesturen van kracht voor de zielen van de overledenen

De kracht van de voorbede voor overledenen

- 2165 Gebed voor de zielen in het hiernamaals die op aarde geen liefde hebben
verworven
5161 De kracht van de voorspraak
5591 De nood van de zielen in de diepte - Voorbeden
5714 Hulp voor zwakke zielen in het hiernamaals

BD.8494

12 mei 1963

Genadegeschenk vóór het einde

Een overvloed van genade zal Ik uitstorten in de laatste tijd voor het einde, want de mensen hebben dat nodig. Zij hebben veel ondersteuning nodig om de laatste etappe van hun aardse weg met goed gevolg te kunnen afleggen. En er moeten ook nog veel mensen eerst op de juiste weg worden geleid en ook deze hebben daartoe hulp nodig. Want zij bevinden zich nog op de weg naar de afgrond en moeten daarvan teruggeroepen worden en in de goede richting geleid. Alle middelen die Ik toepas voor het einde zijn genademiddelen, want de mensen zelf doen er niets voor. Ze gaan onverschillig hun levensweg en verdienen daarom ook geen hulp, daar zij zich nog eerder verzetten dan hulp aannemen. Maar Ik heb al mijn schepselen lief en wil niet dat één van hen verloren gaat. Ik wil niet dat zij weer een eindeloos lange tijd in een ellendige toestand moeten smachten en daarom laat Ik genade gelden voor recht.

Ik laat niets onbeproefd om hen nog te redden voor het einde. En Ik weet ook wat goed is voor ieder wezen. Ik weet wat geschikt is om het op de juiste weg te leiden. En dat pas Ik ook toe, zonder echter dwang uit te oefenen op de wil van de mens, want hij moet vrij beslissen. Het wordt hem echter gemakkelijk gemaakt, omdat hem de genademiddelen zo duidelijk worden aangedragen, dat hij ze ook als zodanig kan herkennen.

Steeds weer wordt de mens gewezen op het geestelijke rijk. Steeds weer komt hij op de een of andere manier met de dood in aanraking. Hij beleeft deze in zijn omgeving, hij moet afstand doen van mensen die hem lief en dierbaar zijn, hij hoort van sterfgevallen van allerlei aard. Steeds weer wordt hij gewezen op zijn eigen vergankelijkheid en nu kan hij zich bezig houden met de gedachte, wat er komt na de dood. Zijn gedachten worden dan geleid naar het geestelijke rijk, omdat ze ook vaak afdwalen naar de gestorvenen en in hem de vragen opkomen: waar verblijven ze? Zijn zij geheel vergaan of bestaat er het uitzicht op een weerzien? En dan schakelen zich altijd de leidende geesten in aan wier bescherming de mensen zijn toevertrouwd. Zij proberen hun gedachten te beïnvloeden en hun opheldering te geven. Zij maken het mogelijk, dat deze mensen nu kennis verkrijgen van mijn woord dat rechtstreeks naar de aarde wordt geleid, of zij laten boeken en geschriften in uw handen komen die hun opheldering geven. Zij doen alles om hun gedachten te richten op het rijk dat hun ware vaderland is, en dat ook zij zullen betreden bij het verlaten van deze wereld. Ook de gestorvenen werken mee vanuit het hiernamaals doordat zij zich gedurig

in de gedachten mengen en daardoor wordt in zekere zin een verbinding tot stand gebracht van het geestelijke rijk naar de aardse wereld.

Mijn mate van genade is onuitputtelijk en een ieder zou er gebruik van kunnen maken als zijn wil er maar toe bereid was. Daarom laat Ik ook mijn woord weerklinken, want wie dit hoort en aanneemt maakt waarlijk gebruik van dit grootste geschenk van genade dat hem ook zeker het juiste resultaat oplevert, dat hem helpt bij het rijp worden van zijn ziel en hem nog op deze aarde zijn doel laat bereiken: dat hij de weg naar Mij vindt en de verbinding met Mij tot stand brengt die hem dan ook zijn voltooiing garandeert. Want één ding is belangrijk, dat de mens de verbinding met Mij tot stand brengt nog voordat zijn ziel het lichaam verlaat, voordat het uur van afscheid van deze aarde gekomen is. Zodra hij zich bewust is van Mij en Mij erkent, zal hij niet meer verloren gaan. Want dan zal hij ook de weg nemen tot het kruis, tot de goddelijke Verlosser Jezus Christus. Hij zal Mij in Hem herkennen en dan ook de weg genomen hebben tot Mij. En dan is hij voor eeuwig aan mijn tegenstander ontrukkt, want Jezus verlost hem uit zijn boeien. Jezus heeft zijn schuld op zich genomen en voor hem de weg vrijgemaakt tot de Vader.

Jezus en Ik zijn Een. Dit in te zien is voorwaarde voor de terugkeer van het eens gevallen wezen tot Mij, en daarom zal Ik de mensen steeds weer opheldering verschaffen door mijn woord. Daarom is mijn woord de grootste en doeltreffendste genadegave die Ik de mensen nog voor het einde kan aanbieden, en zalig is degene die dit nog aanneemt, want deze zal waarlijk niet meer verloren gaan.

De tijd is nog maar kort en van de kant der duisternis wordt er om de zielen hevig strijd gevoerd. Maar ook Ik vecht voor u, mijn schepselen, en Ik sta u bij, opdat u, die deze strijd moet uitvechten, ook de juiste beslissing neemt. Opdat u de weg neemt tot Jezus Christus in wie Ik zelf mens ben geworden om u te verlossen. Doe een beroep op dit grote genadewerk der verlossing door Jezus Christus - en waarlijk, u zult de overwinning behalen en vrij worden van hem die u te gronde wil richten.

Amen

Geloof in een voortleven van de ziel na de dood

BD.1874a

3 april 1941

De onsterfelijkheid van de ziel (1)

De leer van de onsterfelijkheid van de ziel is voor veel mensen onaannemelijk, omdat ze de maatstaf leggen bij het aardse vergankelijke. Er bestaat op aarde niets wat blijft bestaan, alles bestaat slechts tijdelijk volgens de mening van deze mensen. Ze geloven dus op deze natuurwet geen uitzondering te vormen. Het aardse lichaam zal weliswaar evengoed aftakelen, dat wil zeggen het wordt schijnbaar opgelost en vergaat, de mens overweegt echter niet, dat het schijnbare vergaan alleen maar het middel is om een nieuwe vorm te krijgen. Bij enig nadenken zal hij moeten inzien, dat al het aardse voor een of ander doel dient en hij zal constateren, dat zelfs de meest nietige scheppingen een zekere samenhang met elkaar hebben en dus niet doelloos zijn.

Vergaat er nu zo'n scheppingswerk, dan nemen weer talrijke andere scheppingen de overblijfselen van de eerste in zich op en zijn ze deze van dienst en leven ze in de nieuwe scheppingen verder. Hij hoeft alleen maar serieus een uiterlijke verandering te aanschouwen, dan moet hij ook toegeven, dat het innerlijke leven niet kan vergaan. En dit innerlijke leven moet hij op z'n minst ook de mens toekennen. Het moet hem duidelijk zijn, dat de ziel van de mens - het gevoelsleven - niet naar eigen goeddenken te beëindigen is, dat dit gevoelsleven de eigenlijke zin van elke belichaming is. De uiterlijke vorm dient tot niets als de innerlijke kern door de mensheid niet wordt onderkend.

Amen

BD.1874b

4 april 1941

De onsterfelijkheid van de ziel (2)

De opbouw van een menselijk wezen vraagt steeds dezelfde bestanddelen: lichaam, ziel en geest. Het lichaam, het omhulsel, verricht de functies welke de ziel bepaalt. Dus is het lichaam alleen het orgaan waardoor de wil van de ziel ten uitvoer wordt gebracht. Op het moment van de dood heeft de ziel geen orgaan meer nodig dat haar net als op aarde - dus in het zichtbare scheppingswerk - van dienst is, omdat ze haar verblijfplaats verwisselt en overgaat naar gewesten waar naar buiten toe niets zichtbaars gedaan hoeft te worden. Het lichaam dat alleen het middel was voor de aardse loopbaan waarin de ziel zich moest vormen tot draagster van de goddelijke geest, is overbodig geworden.

De geest, het derde bestanddeel van het levende wezen, sluimert wel in ieder mens, maar komt pas in actie wanneer de wil van de ziel hem meer aandacht schenkt dan het lichaam, wanneer dus de ziel de aardse eisen niet zo belangrijk vindt als de eisen die de geest haar stelt, die altijd een achterstelling van aardse verlangens betekenen. Want lichaam, ziel en geest horen wel bij elkaar, maar kunnen gescheiden doelen nastreven. De ziel kan haar wil meer op de eisen van het lichaam richten, maar ze kan er ook geen acht op slaan en haar wil alleen nuttig maken voor de geest in zich, en juist deze richting van de wil bepaalt haar leven in het hiernamaals, dat wil zeggen: de toestand, waarin de ziel na het leven op aarde verblijft, die haar geluk of leed kan opleveren. Dus is het aardse leven, de functie van het lichaam, slechts een voorbijgaand stadium waarin de ziel zich bevindt. De ziel zet het aan tot al het handelen op aarde, maar ze is geenszins als opgehouden te bestaan te denken, als het lichaam zijn functie niet meer kan uitoefenen. De ziel heeft het lichaam wel verlaten, omdat ze nu verblijft in gewesten, waar ze een uiterlijk omhulsel niet meer nodig heeft.

Maar de ziel als eveneens opgehouden te bestaan te beschouwen, zou een volledig verkeerde opvatting van haar wezen zijn. Want de ziel is iets, wat niet kan vergaan. Door de lichamelijke dood van de mens kan ze weliswaar het lichaam er niet meer toe brengen zijn functies uit te oefenen, door gebrekkige rijpheid - dat wil zeggen wanneer ze de geest in zich te weinig aandacht heeft geschonken - kan ze ook in een passieve toestand vervallen, maar nooit kan ze "er niet meer zijn". Want ze is iets geestelijks dat onvergankelijk is, terwijl het lichaam uit aardse stof, uit materie bestaat en daarom aan een voortdurende verandering is onderworpen, maar zich tenslotte oplost in zijn oer-bestanddelen, zodra de ziel het lichaam heeft verlaten.

Amen

BD.8059

9 december 1961

Het geloof aan een voortleven van de ziel

Wanneer de mensen er toch maar aan zouden willen geloven dat hun ziel - hun eigenlijke ik - onvergankelijk is, wanneer ze zouden willen geloven, dat de ziel als mens op deze aarde zichzelf het lot bereidt in het rijk hierna, wanneer ze haar aardse lichaam verlaat. De onverschilligheid tegenover hun latere lot zullen de mensen eens bitter berouwen, want eens zullen ze tot het besef komen wat ze verzuimden in het leven op aarde, wat ze zouden hebben kunnen bereiken wanneer ze de waarschuwingen en vermaningen zouden hebben geloofd die hun

op aarde steeds weer werden aangedragen. De onverschilligheid tegenover hun toekomstig lot is het grootste kwaad dat veel mensen in de afgrond dreigt te sleuren. En daarom moeten ze er steeds maar weer op worden gewezen dat er een verder leven is na de dood, dat ze niet kunnen vergaan, ook al moeten ze hun aardse lichaam afleggen. Hun gedachten moeten gericht worden op deze tijd, die zo zeker komt als de dag van morgen. Dan zouden ze ook in groter bewustzijn van hun verantwoordelijkheid leven, als ze maar het geloof zouden kunnen verkrijgen aan een voortleven na de dood.

Ook dit kan hun niet worden bewezen, ze kunnen het alleen geloven. Maar ze kunnen een overtuigd geloof verkrijgen, wanneer ze nadenken en vragen naar het eigenlijke doel van hun leven op aarde. Slechts een geestelijk gerichte gedachte zou voldoende zijn dat hem ook het antwoord door middel van gedachten wordt gegeven uit het rijk dat het ware vaderland van de ziel is. Maar deze vragende gedachten moet de mens in vrije wil opzenden, want hij kan niet dwangmatig in zulk geestelijk denken worden gedrongen. Maar de geringste impuls kan al voldoende zijn dat hij zichzelf deze vraag stelt en ze zal zeker alleen goede gevolgen hebben. Daarom moet de mens vaak worden getroffen door gevoelige verliezen die al datgene kunnen betreffen wat hij bemint, aards bezit of ook lieve mensen waarvan het verlies hem tot zulke gedachten kan aanzetten. En dan zijn ook zware slagen van het noodlot voor hem tot een zegen geworden, wanneer ze het denken van de mens in geestelijke banen leiden en geestelijke krachten nu tussenbeide kunnen komen die hem trachten te onderrichten.

En wordt de mens gevraagd of hij overtuigd gelooft aan een voortleven van de ziel, dan zal hij daar meestal aan twijfelen, zelfs wanneer hij daarover vanuit de kerk is onderricht en het nog niet openlijk heeft weersproken. Maar de innerlijke overtuiging ontbreekt hem en dat laat hem ook onverschillig zijn in zijn levenswandel, die gericht moet zijn op dat leven in het geestelijke rijk. Maar steeds weer wordt de mens geconfronteerd met wederwaardigheden die zijn denken moeten en kunnen richten op het einde, dat zeker voor hem is en dat toch geen einde betekent voor zijn ziel. En steeds weer zullen hem ook onderrichtingen toekomen in de vorm van gesprekken of geschriften die hij wel in vrije wil kan aannemen of afwijzen.

En ook het verlies van aardse goederen kan de mens tot nadenken stemmen, zodat hij zich afvraagt of het bezit ervan de eigenlijke zin van het bestaan op aarde is. En dan is er ook de mogelijkheid, dat zijn denken verandert; dan is het mogelijk dat hij een verder leven na de dood niet voor uitgesloten houdt en nu zijn levenswandel bewust gaat, omdat hij voelt dat hij zich er eenmaal voor moet verantwoorden. En dan zal in hem de zekerheid ook steeds sterker worden, dat het niet is afgelopen met de dood van zijn lichaam, want waar maar de geringste

wil aanwezig is op aarde een zinvol leven te leiden, wordt de mens ook geholpen en zal hij niet verloren gaan.

Amen

Het uur van de dood

BD.1798

31 januari 1941

Het uur van de dood

Voor veel mensen is het moment van de dood tot onderwerp van onoverwinnelijke angst geworden. Ze zijn er bang voor en schrikken terug voor iedere gedachte daaraan en dit is altijd een teken van gebrek aan rijpheid van de ziel. Onbewust ervaart de ziel haar gebrekkige toestand en beseft zij ook de lichamelijke dood als het einde van haar aardse loopbaan. Ze voelt instinctief dat ze het leven op aarde niet juist benut heeft en daarom is de gedachte aan de dood voor de mens afschrikwekkend. De onzekerheid na de dood verontrust hem. Hij is vol twijfel over een voortbestaan, maar toch is hij er ook weer niet geheel van overtuigd dat het leven definitief voorbij is. En het is juist deze onzekerheid over het "hiernamaals", wat de mensen angstig maakt voor het uur van het afscheid van deze wereld. Hoe rijper de mens is, des te minder hindert hem de gedachte aan de dood, en dat komt voort uit het besef dat het eigenlijke leven pas na de lichamelijke dood begint. Het gemakkelijk kunnen opgeven van het aardse leven is de voorwaarde voor het betreden van de lichtsferen, want de mens verlangt dan niet meer naar aardse goederen; hij heeft de materie overwonnen.

Alles wat de mens op aarde achterlaat zijn aardse goederen en die moeten niet meer worden begeerd maar graag en met vreugde opgegeven worden. Alles wat de mens liefheeft op aarde moet hij moeiteloos kunnen opgeven, dan is zijn scheiden van de wereld gemakkelijk. Er moet niets zijn waaraan de mens zich hecht, omdat anders zijn loskomen van de aarde altijd een strijd zou zijn. En daarom moet elke begeerte vroegtijdig worden overwonnen, opdat de dood op ieder moment op de mens kan afkomen en hem nooit kan verrassen. Het verlangen naar God is eveneens doorslaggevend voor het lichamelijke einde van de mens, want wie naar God verlangt is gelukkig wanneer zijn aardse leven voorbij is. Geestelijk bevindt hij zich al in andere sferen en hij verlangt alleen nog naar het uur dat hem definitief daarheen brengt, waar de geest naar verlangt, waar zijn ware vaderland is. En daarom kan het uur van de dood voor de één wel bangheid, angst en schrik betekenen, maar voor de ander een inwilliging van wat

de mens al lang gedroomd en gehoopt had. Het is voor hem het uur van bevrijding uit iedere vorm, het betekent voor hem het binnengaan in het eeuwige rijk, in de eeuwige heerlijkheid.

En wat de mens als de dood beschouwt, kan voor hem het binnengaan van het eeuwige leven zijn wanneer hij het aardse leven bewust, dat wil zeggen: met God, geleefd heeft en dus rijp is voor het leven in de eeuwigheid. Het kan voor hem echter ook werkelijk dood betekenen en dan bespeurt de ziel dit en schrikt ze terug voor dit uur, dat echter onvermijdelijk komt wanneer de tijd van het aardse leven, die God de mens gesteld heeft, voorbij is. En daarom moet ieder mens stilstaan bij het uur van zijn dood en met het oog hierop zijn aardse leven bewust leven, dat wil zeggen: werken aan zijn ziel, opdat zij die graad van rijpheid bereikt, die een gemakkelijke en pijnloze overgang van de aarde naar het eeuwige rijk waarborgt.

Amen

BD.4033

30 april 1947

Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden

U weet nooit hoe uw einde is. En daarom moet u elke dag de barmhartigheid van God aanroepen, opdat die zich naar u toe mag wenden in het uur van de dood. Zelfs als u leeft naar de wil van God, kan uw einde zwaar zijn als dit ertoe moet dienen u geheel te ontdoen van afvals substanties en voor eeuwig vrij te maken. Gods wijsheid en liefde gaan naar u uit tot in het laatste uur op deze aarde, en als uw ziel nog vatbaar is voor verandering, wordt u daartoe nog gelegenheid gegeven in het uur van de dood.

Daarom moeten aan God toegewijde mensen vaak lichamelijk lijden, waarvoor de mensen geen verklaring vinden omdat zij er de liefde van God niet in kunnen zien. En toch is het de liefde van God die dat leed over de mensen laat komen, omdat leed het beste middel is om rijp te worden en het in korte tijd de ziel nog die graad kan opleveren, die nu in het hiernamaals toelaat met licht doorstraald te worden. En de ziel is haar Schepper dankbaar als zij vrij geworden is en Gods liefde en erbarmen beseft. En zo moet alle lijden als een bewijs van de liefde van God worden gezien en zelfs het einde is gelukzalig als het met leed gepaard gaat, ook al lijkt het niet zo. De ziel maakt zich dan wel met pijn van het lichaam los, stijgt echter dadelijk op in het rijk van de zalige geesten. Zij verlaat niet alleen lichamelijk maar ook geestelijk de aarde en neemt ook de uitgerijpte substanties

van het lichaam mee, want elke graad van lijden op aarde lost het omhulsel op dat de ziel nog omsluit.

En zalig is de mens die zich nog op aarde totaal kan vrijmaken van het onrijpe geestelijke, want hij heeft het aardse leven benut voor de verlossing en hij verzet zich ook niet meer tegen de wil van God. Hij zal in het uur van de dood wel worstelen om de vrede van zijn ziel, nooit echter het lichamelijke lijden als onrechtvaardig ervaren. Zijn ziel weet dat het afloopt, dat er ook aan het lichamelijke leed een einde komt en dat de ziel uit dit leed haar voordeel trekt, ook al is zij niet meer in staat dit inzicht aan het lichaam over te brengen. Het lichaam laat echter de ziel los zodra het de volmaaktheid van de ziel voelt, omdat dan zijn opdracht vervuld is deze ziel een verblijfplaats te hebben verschaft.

Het uur van de dood kan voor u allen zwaar zijn. Het kan voor u echter ook een zacht inslapen zijn om dan in het lichtrijk te ontwaken, wanneer u geen leed meer nodig hebt. Wanneer de ziel zich reeds op aarde met God heeft verbonden en Hij haar nu thuis haalt in Zijn rijk - in uw vaderhuis - om u zalig te maken. U weet echter niet hoe uw einde is. Bid daarom tot God om erbarmen. Bid tot Hem om Zijn genade en kracht, als God voor u nog lijden nodig acht, en u zult ook het uur van de dood verdragen. Alleen uw lichaam zal lijden, de ziel echter zal vol vreugde het lichaam verlaten en opwaarts zweven in de sferen van het licht.

Amen

BD.7853

17 maart 1961

Slagen van het noodlot - Geestelijke dood

De mensen die geen geloof meer hebben in een God en Schepper, in een leven van de ziel na de dood, zijn nu al een prooi geworden van de geestelijke dood. Want dezen geloven ook niet aan een doel en zin van hun aardse leven, maar beschouwen dit leven slechts als een doel op zich. Ze houden zich alleen op in aardse gebieden. Hun gedachten vinden de weg naar het geestelijke rijk niet, want ze verwerpen zich ertegen vandaar uitgaande gedachten aan te nemen en er gevolg aan te geven. Ze zijn slechts menselijk gerichte schepselen, wier graad van geestelijke rijpheid zo laag is dat hun met grote zekerheid het lot wacht opnieuw gekluisterd te worden, omdat hun vrije wil zich niet naar boven, maar naar beneden richt. Ze hebben al een bepaald leven bereikt en leveren zich toch weer uit aan de dood. Maar ze kunnen ook niet daarbij gehinderd worden, omdat

het hun vrije wil is, omdat het om de laatste wilsbeslissing in alle vrijheid gaat in het leven op aarde.

Maar God wil de mensen het leven geven dat eeuwig duurt. En de mensen moeten het ook uit Zijn hand aannemen. Ze kunnen het niet ergens anders in ontvangst nemen dan alleen bij hun God en Schepper van eeuwigheid. In Hem echter geloven ze niet en daarom vragen ze Hem er ook niet om. En daarom kan Hij hun voor het aardse bestaan slechts een lot opleggen dat hen van de aardse wereld afleidt en hen ertoe brengt na te denken. Hij kan bij hen alleen aards geluk en hoop stukslaan, omdat Hij ze wil redden, omdat Hij hun het leven wil bezorgen dat eeuwig duurt. Want vindt de mens steeds vervulling van zijn aardse wensen en begeerten, dan zal hij er steeds meer naar verlangen en zijn gedachten steeds wereldser richten. En dan zal voor hem het leven ook slechts het doel op zichzelf blijven, maar nooit het middel tot het doel worden.

Daarom zult u zich niet moeten verwonderen wanneer in de laatste tijd de gebeurtenissen toenemen die in aardse zin een rampzalige uitwerking hebben op de getroffen. Wanneer ongevallen en catastrofes van allerlei aard talloze mensenlevens eisen. Wanneer aards bezit verwoest wordt en de mensen met ziekte en leed worden getroffen. Want dit zijn alleen middelen die God gebruikt om toegang te krijgen tot de harten van de mensen die in wereldse welvaart Hem de toegang beletten.

Wat Hij nog kan doen, dat zal Hij ook doen tot redding van de mensen die de dood tegemoet gaan. Want de geestelijke dood is veel erger dan de lichamelijke dood, waardoor de ziel niet getroffen hoeft te worden wanneer de mens op aarde een adequaat leven heeft geleid. De ziel kan niet sterven, maar ze moet de gevolgen dragen van het denken en de levenswandel van de mens op aarde. En ze zal onherroepelijk het lot van de hernieuwde kluistering moeten ondergaan, wanneer ze niet nog voor het einde de weg naar God heeft gevonden, wanneer ze Hem niet nog voor het einde leert onderkennen en Hem bewust erkent en om hulp en ontferming vraagt in haar geestelijke nood. En opdat dit nog mogelijk is, zal er nog veel gebeuren wat u niet in overeenstemming meent te kunnen brengen met de liefde van een God.

Maar het is liefde, al mag het u nog zo vreselijk toeschijnen. Want de geestelijke dood van een ziel is veel benauwender dan de meest vreselijke slagen van het noodlot op deze aarde kunnen zijn. Want het leven op aarde gaat voorbij, maar de ziel moet weer eindeloze tijden in kwelling en duisternis doorbrengen, voordat ze weer de genade heeft als mens over de aarde te gaan met dezelfde opgave: in vrije wil te beslissen ten gunste van Hem uit Wie ze eens is voortgekomen, uit vrije wil te kiezen voor God van Wie ze zich eens in vrije wil afwendde en daarom ongelukkig werd. En ze kan pas weer gelukkig worden wanneer ze de

zin en het doel van haar bestaan als mens heeft vervuld. Dan zal ze ook tot leven komen, dan zal ze de dood niet meer hoeven te vrezen. Ze zal eeuwig leven zodra ze weer naar God is teruggekeerd, zodra ze zich weer met Hem heeft verenigd, waartoe het bestaan als mens haar de mogelijkheid bood en haar wil nu de juiste beslissing nam.

Amen

Sferen van het geestelijke rijk

BD.5336

14 maart 1952

Mijn rijk is niet van deze wereld - Uw rijk kome

Mijn rijk is niet van deze wereld.

Acht daarom de aardse wereld zeer gering. Word er slechts in zoverre mee geconfronteerd zoals uw aardse levenstaak het vergt, maar streef onophoudelijk naar mijn rijk dat buiten de aardse wereld te vinden is. Mijn rijk is het rijk dat eeuwig voortduurt, terwijl de aardse wereld vergaat met de dood van uw lichaam. Maar u zult mijn rijk al op aarde kunnen bezitten, als u zich afwendt van de vreugden en goederen van de wereld en uw gedachten verheft naar Mij, wanneer u ze zendt in de oneindigheid, Mij vragend en u open stellend voor mijn antwoord. Dan betreedt u al het geestelijke rijk, dat eens uw verblijfplaats zal zijn. Dan is het geestelijke rijk u meer waard dan de aardse wereld en dan ontvangt u ook de goederen die deel uitmaken van dat rijk, maar die u aards niet zult kunnen ontvangen. Mijn rijk is niet van deze wereld.

Begrijp dat Ik u door deze woorden wil roepen in de gindse wereld die uw ware vaderland is en die u ook weer wil opnemen na de dood van uw lichaam. Mijn rijk is het lichtrijk dat u alleen maar binnen kunt gaan als u ontvankelijk voor licht bent geworden, als u op aarde naar mijn rijk hebt gestreefd en dus kandidaat bent geworden voor het rijk dat Mij toebehoort en waarin u Mij eens zult mogen aanschouwen. Deze woorden van Mij geven u duidelijk te verstaan, dat u deze wereld, het aardse rijk, niet vurig moet begeren, veeleer dat u dit zult moeten overwinnen, als u in mijn rijk wilt worden opgenomen.

Ik wil u het verschil duidelijk maken. Ik wil u zeggen dat deze wereld Mij niet toebehoort, maar dat mijn tegenstander daarvan heer is en stel dus mijn rijk tegenover de aardse wereld.

Ik wil u hierheen, in mijn rijk lokken, omdat Ik u geven wil wat de aardse wereld niet bezit: een eeuwig leven in gelukzaligheid. De aarde is het dal van lijden en beproevingen. Ze is de plaats van onvolmaakte mensen, die volmaakt moeten worden. De aarde is evenwel geen duurzame verblijfplaats, ze is slechts een stadium van ontwikkeling, dat voor de mensen uitermate kort is, vergeleken met de eeuwigheid. En de mens zelf, zijn aards materieel omhulsel, is vergankelijk. Het dient het geestelijke dat zich opwaarts moet ontwikkelen, slechts voorbijgaand tot woning. Dan pas betreedt de ziel het geestelijke rijk dat onvergankelijk is, maar ook dan nog het rijk van mijn tegenstander kan zijn, wanneer de ziel op aarde geen geestelijke vooruitgang heeft geboekt en dus binnengaat in het rijk der duisternis.

Maar u zult moeten streven naar mijn rijk, het geestelijke rijk waarin Ik de Koning en Heerser ben, waar alleen maar licht en gelukzaligheid bestaat, waar Ik zelf uitdeel om allen gelukkig te maken die mijn rijk zijn binnengegaan.

Acht daarom de aardse wereld gering. Streef naar het rijk dat voor u heerlijkheden ontsluit, waarvan u mensen nooit zult kunnen dromen, het rijk waarvan Ik u de heerlijkheden heb beloofd met de woorden: "Wat geen menselijk oog ooit heeft gezien en geen menselijk oor ooit gehoord, heb Ik bereid voor hen die Mij liefhebben".

Amen

BD.6022

13 augustus 1954

In het huis van de Vader zijn vele woningen

In het huis van de Vader zijn vele woningen. Voor alle zielen heb Ik de woningen gereed, die overeenkomen met hun rijpheid bij het verscheiden van de aarde. En daarom zijn ze dan ook zeer verschillend, en ze zijn zo lang de verblijfplaats voor die zielen, als zij daarmee genoeg nemen, terwijl ze ook van verblijfplaats kunnen veranderen, al naar gelang de ziel zich hier zelf op toelegt.

Zoals de gesteldheid van de ziel is bij haar lichamelijke dood, zo is ook de omgeving, waarin zij zich nu in het geestelijke rijk bevindt. Stralend, licht, het biedt het geestelijke oog heerlijkheden in prachtige harmonie, zodat de ziel wordt vervuld van een onbeschrijfelijke gelukzaligheid - of ook donker en koud, armzalig en beangstigend, stormachtig, doods en bedrukkend, zodat de ziel zich

ongelukkig voelt en wenst uit deze omgeving weg te gaan. En toch kan haar alleen dat geboden worden, wat ze verworven heeft op aarde, ze kan niet in gelukzalige sferen worden geplaatst, die ze nooit nastreefde, en er kan haar ook geen licht worden geschonken, omdat dit haar in haar onrijpe toestand zou verteren.

Maar het staat iedere ziel vrij, of ze haar verblijfplaats verbeteren wil. En dit verlangen in hen aan te wakkeren is het werk van ontelbare geestelijke wezens, die zich in het licht bevinden en afdalen in de woningen zonder licht, om hun bewoners aan te sporen, hun lot en hun verblijfplaats te verbeteren. Maar ook dit moet zodanig gebeuren, dat het niet de wil van de zielen bepaalt, maar tot een eigen verlangen leidt. En daarom zijn de lichtwezens voor hen niet als zodanig herkenbaar, maar voegen ze zich bij hen in hetzelfde omhulsel, hen smekend om opgenomen te worden, en proberen dan, de gedachten van deze zielen naar een verandering van hun huidige situatie te leiden.

De wil van de zielen moet aangespoord worden, zelf hun lot te verbeteren. En wordt de wil nu opgewekt, dan bevindt zich de ziel plotseling te midden van noodlijdende zielen, die haar om hulp vragen, en nu beslist ze, of ze aan deze hulpvragen gehoor geeft, of ze gewillig is en probeert hen te helpen. Hoe sterker in haar de drang is om hulp te bieden, des te krachtiger zal ze zich voelen, en de duisternis zal wijken voor een zwak schemerlicht, dat de ziel oneindig gelukkig maakt en haar wil om lief te hebben doet toenemen. En haar omgeving zal onmerkbaar veranderen, omdat het schemerlicht door alles heen schijnt, tot de ziel alles duidelijk kan zien en haar toestand aanzienlijk verbeterd lijkt.

Maar het wordt altijd aan de wil van de ziel overgelaten, of ze zich verder helpend bezig houdt of dat ze met de verbeterde situatie genoegen neemt, die dan weer verslechtert, wanneer ze ophoudt haar best te doen. Iedere ziel zal vinden, wat ze begeert. En verlangt ze naar licht, naar liefde en zaligheid, dan zal zij ook zeker haar doel bereiken en in uitermate lieflijke streken terecht komen, waar alles van licht doorstraald is en waar ze verblijven kan zolang het haar bevalt. Want ze zal ook hetzelfde geven wat ze zelf verlangt en de liefde zal haar wezen veranderen, de liefde, die haar zelf geschonken wordt door de wezens van licht, wanneer zij niet volledig weerspanning is. Maar als ze zich niet uit de diepten zonder licht wil oprichten, zodat ze zich verzet tegen elke hulpverlening en elk voorstel verontwaardigd afwijst, dan heeft ze eveneens wat ze begeert: de duisternis die steeds meer kwelling met zich meebrengt om ook zulke zielen nog tot verandering van hun wil te bewegen.

En daarom sprak Ik de woorden: "In het huis van mijn Vader zijn vele woningen". Want er is rekening gehouden met de toestand van iedere ziel, maar niet één ziel wordt gedwongen daar te blijven waar ze heengevoerd wordt na haar

lichamelijke dood. Ze zal steeds daar worden opgenomen, waar haar wil haar heenvoert, ze zal zelf haar woning gestalte kunnen geven naar haar wil, en zo zal ze uit de diepste sferen kunnen opstijgen tot lichte hoogten - wanneer zij maar steeds acht slaat op hen, die haar tegemoet treden als boodschappers van boven, weliswaar niet door haar herkend, zolang zij zelf nog zonder licht is, maar door haar wil om lief te hebben zo geroerd, dat de liefde ook in haar zelf ontstoken wordt en dus ook de weg naar boven vrij is.

De eeuwige Liefde zelf daalt af in de diepte om omhoog te trekken die zich niet verzetten. Ik verlos ook de zielen uit de duisternis en ontelbare lichtwezens nemen deel aan dit werk. Zij bouwen allemaal mee aan de woningen om het lot van de zielen te verbeteren, zij stralen allen licht en liefde uit en lokken daarmee ontelbare zielen uit de duisternis in hun gebied, waar licht is en kracht en zaligheid.

Amen

BD.6838

24 mei 1957

De toestand na de dood

Na uw sterven betreedt u een rijk dat lijkt op het rijk dat u verlaten hebt, dat wil zeggen: ook nu is uw omgeving in overeenstemming met de toestand van uw ziel. Heeft alleen de materie uw denken volledig in beslag genomen, dan komt ook de wereld die u nu betreedt, u materieel voor. Ze zal alle dingen voor uw ogen plaatsen naar welke uw zintuigen nog uitgaan, alleen is het een schijnwereld die vergaat zodra u ze in bezit zou willen nemen. Maar voor een duistere ziel duurt het lang voordat ze begrijpt dat ze de materiële wereld niet meer bewoont, om welke reden zulke zielen ook vaak niet weten, dat ze naar hun lichaam gestorven zijn. Toch worden die schijnscheppingen van hun nieuwe omgeving voor hen steeds onduidelijker, steeds waziger, zodat ze dan een vreselijke leegte voelen, omdat hun geestelijke ogen nog gesloten zijn en hun voorstellingsvermogen van aardse zaken steeds geringer wordt. En dan houden ze zich dus op in verlaten, eindeloze streken, wanneer ze niet heel diep wegzinken en met wezens die hun gelijke zijn, gevechten voeren in bitterste vijandschap.

Een gang door uitgestrektheden, geheel zonder voorwerpen, kan de zielen tot zelfreflectie brengen en hun de waardeloosheid van aardse, materiële goederen laten inzien. En ze kunnen dan ook tot het bewustzijn van hun dode toestand komen. En zodra dat maar is bereikt, dat de zielen beginnen na te denken over

hun troosteloze toestand, is nu ook de tijd gekomen waarin deze zielen hulp wordt geboden, doordat ze plotseling met wezens samenkomen en ze nu gezamenlijk naar een uitweg zoeken. Die andere wezens komen uit het rijk van het licht, maar verhullen zich en komen in gelijke gestalte, om de zielen volledige wilsvrijheid te laten. En dan kan met goede wil hun omgeving merkbaar opklaren en er kan hun nu een bezigheid worden toegewezen, passend bij hun eigen wil om te helpen. De aard van hun werk is voor u mensen onvoorstelbaar, omdat de verschillende toepassingsgebieden van geestelijk werkzaam zijn ook heel verschillende voorwaarden vooropstellen en vaak voor mensen onbekende sferen, ook onbekende arbeid verlangen. Want God heeft onvermoede scheppingen laten ontstaan voor het rijp worden van nog onvolmaakte zielen, maar de toestand van de zielen bepaalt ook de schepping naar welke ze nu worden toe geleid voor verdere ontwikkeling.

Maar heeft de mens zich op aarde al kunnen losmaken van de materie, is zijn denken en streven op het geestelijke rijk gericht geweest, dan kan de ziel bij het verlaten van het aardse omhulsel worden teruggevonden in sferen van licht, dat wil zeggen: ze is in staat haar omgeving te herkennen. Ze ziet prachtige scheppingen, die echter niets met aardse zaken gemeen hebben, die eveneens niet te beschrijven zijn, maar door de ziel vanwege haar toestand van rijpheid dadelijk begrepen kunnen worden. Bij de ziel komt dus als het ware bliksemsnel het inzicht en zij bezit een weten dat haar nooit tevoren werd overgebracht. Het wordt licht in en rondom haar zelf. En dit licht maakt haar buitengewoon gelukkig en wekt in haar het verlangen zich te uiten, hulp te bieden, en eveneens gelukkig te maken. Ook zij zal zich in streken voelen geplaatst die onbeschrijflijk mooi zijn om aan te zien en ze zal niet alleen zijn, maar met even rijpe wezens samenkomen en samen met hen werkzaam willen zijn.

En ze zal ook bliksemsnel haar nieuwe werkzaamheid begrijpen. Ze zal niet het gevoel hebben dat ze in een vreemd gebied komt. Veeleer zal ze zich in haar vaderland verplaatst voelen, dat ze toch verlaten had in vrije wil. Ze zal ook weten dat dit haar ongeluk opleverde en dat nog veel wezens zich in een armzalige toestand bevinden, die ze nu wil helpen terug te keren in het vaderhuis.

Zulke zielen die op aarde hun wilsproef hebben doorstaan en zich bewust naar God wendden in vrije wil, wacht een onbeschrijflijk mooi lot. En deze zielen zullen onbeschrijflijk mooie scheppingen te zien krijgen. Ook zullen ze zich scheppend bezig kunnen houden in volheid van licht en kracht, al naar gelang de graad van rijpheid die de ziel heeft bereikt. Maar hun zorg zal in het bijzonder uitgaan naar de armzalige zielen die in het leven op aarde nauwe banden met hen hadden en een heel andere weg zijn gegaan dan die eerstgenoemde zielen, maar die ze niet vergeten. En in het geestelijke rijk werken ze dus op hen in, ofschoon zonder herkend te worden, om hen op de eerste plaats aan de diepte te ontrukken

en hun ook de weg omhoog mogelijk te maken. Want elke arbeid in het geestelijke rijk betreft de verlossing van het gevallen. En ieder wezen dat het licht kan binnengaan, biedt zich aan vrijwillig mee te werken, omdat het vervuld is van liefde en ze het liefdeslicht dat haar zelf doorstraalt, nu ook de duisternis zou willen indragen, om daardoor God te danken en Hem eeuwig te dienen.

Amen

BD.8745

5 februari 1964

Een verschillend lot van de zielen na de dood

Ik zelf ben bij u als u mijn woord verneemt en mijn nabijheid moet u met licht en kracht vervullen, omdat Ik zelf de Oerbron ben van licht en kracht. Dat u daar nu zuiver lichamelijk niets van zult merken, is ter wille van uzelf niet anders mogelijk. Want het zwakke lichaam zou vergaan in de doorstraling, als Ik deze niet alleen op uw ziel zou richten, die al een grote mate van licht en kracht kan verdragen en in deze toestand gelukkig is.

U zult dit nu moeten geloven, want Ik kan u daarvoor geen ander bewijs geven dan dat u mijn woord zult vernemen en dit woord uw ziel ook gelukzaligheid moet bezorgen. Dit is toch het bewijs van mijn rechtstreeks contact, want mijn woord is kracht en licht en dit houdt u vast. Het kan niet meer vergaan, het is het zichtbare teken van mijn tegenwoordigheid, dat u ook dan nog gelukkig zal maken, wanneer u deze innige band losmaakt, doordat u weer de wereld en haar eisen in acht neemt. Maar u bent van licht en kracht vervuld en zult alle verleidingen van de wereld weerstaan. Uw blik is voortdurend op Mij gericht en u zult Mij ook niet meer verlaten, zoals Ik ook u niet meer zal laten gaan, die van Mij bent geworden door de innige band met Mij.

En Ik wil u steeds weer opnieuw gelukkig stemmen, doordat Ik u zal inwijden in diepe geheimen, in een weten, dat alleen Ik u kan overbrengen, omdat het geestelijke gebieden aanroert die voor u als mens nog gesloten zijn zolang Ik zelf ze niet voor u open. En zo'n weten zal u steeds gelukkig stemmen en ook mijn overgrote liefde voor u aantonen.

De overgang uit het aardse bestaan in het geestelijke rijk is geheel in overeenstemming met de toestand van rijpheid van de mens en daarom dus geheel verschillend. Een ziel die nog gebrekkig is gevormd, die niet veel liefde kan laten zien, weet meestal niet dat ze lichamelijk dood is. Ze houdt zich nog op

in dezelfde omgeving en zal alleen niet met zichzelf in het reine komen, omdat ze overal op hindernissen stuit, die zich voordoen omdat ze gelooft nog te leven en toch noch wordt aangehoord, noch dingen kan verrichten die ze op aarde heeft gedaan. En zulke zielen bevinden zich ook in de duisternis die in overeenstemming met hun lage graad van liefde ondoordringbaar is of af en toe in een lichte schemertoestand overgaat. Zo'n ziel is dus niet gelukkig en ze dwaalt rond. Ze klampt zich vast aan gelijk geaarde zielen op aarde, tracht dezen haar gedachten op te dringen en weert alle wezens af die haar willen helpen in haar toestand, die ook zo lang kan aanhouden, of ook slechter kan worden, als ze niet in zichzelf keert en over haar toestand nadenkt.

Verlaat echter een ziel de aarde, die geen slechte levenswandel leidde, die ook kleine verdiensten heeft verworven door werken van liefde, maar die niet erg bereid was te geloven en de weg naar Mij in Jezus niet heeft gevonden op aarde, dan zal deze ook vaak niet weten, dat ze lichamelijk niet meer op de aarde vertoeft. Ze zal door uitgestrekte eenzame streken gaan, wel in een lichte schemering, maar niet in staat iets waar te nemen, geen wezens ontmoeten en alleen zijn met haar gedachten. En ze zal nog voortdurend bezig zijn met veel wereldse gedachten, erg verlangen naar de meest verschillende dingen en eronder lijden dat ze niets bezit, wat ze niet kan begrijpen en waarom ze denkt, door catastrofes of haar niet welgezinde mensen in eenzame landstreken te zijn overgeplaatst en ze zal nu steeds weer op zoek zijn naar een uitweg.

En ze kan eindeloze tijden door zulke streken trekken, tot ze langzaam door deze woestenij op andere gedachten komt en dan ook met gelijk geaarde wezens samenkomt, wat al een kleine vooruitgang betekent. Want zodra ze van gedachten kan wisselen, bestaat de mogelijkheid zulke zielen te onderrichten. Want meestal zijn het lichtwezens die in dezelfde omhulling de wezens tegemoet treden om hen te helpen dat ze inzicht in zichzelf krijgen. Dan begint ook voor deze zielen een langzame klim omhoog.

En verlaat nu een ziel haar aardse lichaam, die Mij op aarde erkende, wier levenswandel een leven in liefde was, die in Mij geloofd heeft in Jezus en dus ook van haar oer-schuld verlost is, dan gaat deze ziel het lichtrijk binnen, dat wil zeggen: ze zal zichzelf terugvinden in een heerlijke streek, waar ze het diepste geluk ervaart, waar ze ontvangen wordt door wezens, die net als zij doorstraald zijn met licht. Ze zal haar geliefden terugzien, ze zal alle aardse moeilijkheden hebben afgelegd, ze zal kunnen gaan waarheen ze verlangt, waar ze maar zou willen vertoeven, ze zal een gelukzaligheid ervaren, waarvan ze op aarde geen voorstelling had. Ze zal in vurige liefde tot Mij ontbranden, Die u zo'n heerlijkheid bereidt. Ze zal ook bliksemsnel inzien, wat haar tot nu toe onbekend was, hetzij het op de hoogte zijn van de diepste wijsheden, of van het geestelijke gebied dat u op aarde niet bij benadering kan worden geschetst. Ze zal zich

overstelt met liefde op de wezens richten die haar hulp nodig hebben, hetzij op aarde of ook in het rijk hierna. Ze zal Mij willen dienen met volle overgave en zich met gelijk rijpe geesten aaneensluiten tot de grootste krachtsontplooiing om reddingswerken te beginnen die zeer grote kracht vereisen. Voor deze ziel is de overgang van de aarde in het geestelijke rijk alleen het ontwaken uit een - tot nu toe - dode toestand ten leven. Want daar ze tot het ware leven is gekomen, komt haar de toestand als mens nu slechts voor als een toestand des doods en vol barmhartige liefde keert ze zich nu naar de "nog dode" toe om hem te helpen eveneens tot leven te komen. Want wat geen menselijk oog ooit heeft gezien en geen menselijk oor ooit heeft gehoord, dat heb Ik diegenen bereid, die Mij liefhebben.

Zou u mensen op aarde slechts kunnen vermoeden welk lot u daarboven kan wachten, dan zou u er waarlijk met al uw zinnen naar streven u dit lot te scheppen. Maar deze kennis kan u niet tevoren worden gegeven. Ze kan u wel worden voorgehouden, maar zolang u er geen bewijs voor hebt, betekent dit weten voor u te weinig om er ernstig gebruik van te maken.

Het is echter voor een ziel uitermate heerlijk wanneer ze het leven op aarde dadelijk na haar dood kan ruilen voor het leven in het lichtrijk, wanneer ze het moeilijke rijpwordingsproces niet nog in het hiernamaals moet doormaken, want dit kan vaak eindeloos lange tijd vragen, als de ziel niet veel liefdevolle voorbeden wordt gegeven van de kant van de mensen. En weer zullen alleen diegenen een voorbede gewaarworden, die liefdevolle gedachten navolgen. En deze zal de mens altijd alleen verwerven, die zelf werken van liefde heeft verricht. Dan zal ook zijn positieve ontwikkeling makkelijker plaatsvinden en het verlangen naar het weerzien met zijn geliefden kan ook een krachtige aansporing zijn, zoals ook iedere onderrichtende geestverwant, wiens onderrichtingen door de ziel worden aangenomen, hem zal helpen sneller rijp te worden. Maar een juiste voorstelling zult u mensen u niet kunnen maken, zolang u op aarde vertoeft. Er kunnen u alleen aanduidingen gegeven worden over de verschillende sferen die verblijfplaats van de ziel kunnen zijn. En ieder mens moet dankbaar zijn voor ziektes en leed van allerlei aard, die een ziel gegarandeerd een beter lot opleveren, hoe ze ook geaard is, dan wanneer ze zonder lijden van de aarde scheidt, vooropgesteld dat niet de graad van liefde en geloof een ziel het lichtrijk waarborgt.

Maar het merendeel der mensen is zonder liefde en zonder geloof in Jezus Christus. En voor dezen zal de overgang van het leven naar de dood geen aangename zijn, want zij zullen daarboven aantreffen, waar zij op aarde naar streefden. Het verlangen naar de aardse wereld zal bij de wereldse mensen nog enorm groot zijn en toch geen vervulling meer vinden. De ziel zal zich in een schijnbestaan wel zelf een wereld scheppen, maar ze zal spoedig beseffen dat het

slechts fantomen zijn, tot zij zelf op den duur totaal vereenzaamt en inziet dat ze armzalig van aard is en erg verlangt naar een verandering in haar toestand. Dan zal ze ook geholpen worden.

Maar ook diegenen, die niet goed en niet slecht leefden op aarde, zullen geen benijdenswaardig lot mogen verwachten in het rijk hierna. Weliswaar zal niet de diepste duisternis op hen drukken, maar hun onwetendheid zal ze kwellen, want ze kunnen er zelf geen verklaring voor vinden waarom ze niets kunnen zien, met niemand meer kunnen spreken en toch bestaan. Ze zullen weinig kracht bezitten en pas wanneer ze aan Mij denken zal het om hen heen een beetje lichter worden. En dan pas kunnen mijn lichtboden hen tegemoet gaan en hen helpen hun toestand te verbeteren, vooropgesteld dat ze zich laten onderrichten en van hun opvattingen tot nu toe afzien. Maar zalig zijn zij die al die moeilijke belevenissen in het rijk hierna niet hebben, voor wie het lichtrijk is geopend en die nu alle heerlijkheden in bezit mogen nemen die de Vader Zijn kinderen in overmaat aanbiedt, omdat Ik hen liefheb en zij mijn liefde nu ook beantwoorden.

Amen

Het zonder vaderland ronddolen in het hiernamaals

BD.1741

17 december 1940

Kwellingen van de ziel in het hiernamaals - Het verlangen naar aards goed

De mens, wiens verlangen alleen uitgaat naar de wereld en haar goederen, wordt het pas na zijn sterven echt begrijpelijk in welke wanhopige toestand hij zich bevindt. Want wat hij nu begeert is voor hem onbereikbaar en toch kwelt hem het verlangen ernaar onvoorstelbaar. De hebzucht daarnaar is veel groter dan op aarde, juist omdat ze onvervuld blijft. Het verlangen naar geestelijk goed heeft hij niet. Hij streeft er alleen maar naar dat te verwerven wat hem in het leven op aarde begerenswaardig toescheen en roept in gedachten al deze dingen naderbij. Nu wordt er ook aan zulke begeerlijke gedachten gevolg gegeven. Dat wil zeggen: alles wat hij begeert is er, echter niet meer tastbaar, maar alleen in zijn voorstelling, zodat zijn hebzucht ten top stijgt en toch steeds onvervuld blijft. Dit zijn zijn ware Tantaluskwellingen, totdat hij zich van zijn vertwijfelde toestand bewust wordt en hij zijn verlangen overwint, dat wil zeggen: totdat hij inziet dat hij waanideeën najaagt die eeuwig onbereikbaar blijven. Dan pas begint hij over het hopeloze van zijn toestand na te denken en de mogelijkheden van een

verandering te overwegen. En hij ondervindt nu ook ondersteuning van de wezens uit het lichtrijk, die eerst die toestand nodig hebben om helpend te kunnen ingrijpen.

Maar de vertwijfelde toestand van een ziel kan eindeloze tijden duren, totdat ze deze eindelijk inziet. En zo lang is ze ook in de nabijheid van de aarde. Ze kan zich niet losmaken van de haar bekende omgeving en ze draagt daarom vaak haar eigen begeerten over op mensen met dezelfde aanleg en een zwakke wil. Ze tracht dezen aan te sporen tot hetzelfde als wat haar als alleen begerenswaardig toeschijnt. En daarom kan er niet genoeg worden gewezen op het gebed voor zulke zielen, dat voor hen hulp is in de kwellende toestand, doordat dit het verlangen naar aards goed zwakker laat worden en tegelijkertijd de ziel de kracht van zo'n gebed ervaart, doordat ze nu nadenkend begint te worden en zo de eerste schrede kan zetten in het geestelijke rijk. Het gebed voor de gestorvenen moet steeds uitgaan naar de nog zwakke wil van dezen en daardoor moet hun de kracht worden gegeven deze wil sterker te maken zodat hij naar boven verlangt.

Amen

BD.2401

8 juli 1942

Omgang met overledenen - Zielen in de nabijheid van de aarde

Er zijn ontelbare zielen in de nabijheid van de aarde wier staat van rijpheid erg laag is en die daarom nog steeds het verlangen naar de aarde met zich meedragen, omdat de hogere sferen voor hen nog ontoegankelijk zijn. Deze zielen zijn er zich nog vaak niet van bewust dat ze niet meer bij de aarde horen. Dat wil zeggen: ze weten nog niet dat zij het lichamelijke leven op aarde beëindigd hebben. Daarom houden ze zich nog in hun oude omgeving op en ze willen zich aan de mensen kenbaar maken, zonder echter door hen te worden vernomen.

En het duurt soms lang eer het hun duidelijk is dat ze met de aarde niets meer te maken hebben. Het duurt lang tot ze zich in hun nieuwe omgeving schikken en uiteindelijk wegblijven van de aarde. Dit stadium van onwetendheid is niet erg bevredigend voor de ziel. Want nergens vindt ze begrip en hulp, omdat ze zich tot de mensen wendt, die haar niet kunnen helpen op de wijze zoals zij hulp wenst.

Pas het inzicht dat ze voor altijd van de aarde is heengegaan en dat de mensen haar alleen door gebed kunnen bijstaan, brengt de ziel ertoe om over haar tegenwoordige toestand na te denken en de mogelijkheid in overweging te

nemen, dat ze deze toestand zelf kan veranderen. En nu slaat ze acht op elke gelegenheid die haar een andere graad van rijpheid oplevert. Nu pas keert ze in zichzelf en ze tracht aan zichzelf rekenschap af te leggen. En vaak wordt ze dan aangegrepen door bitter berouw dat ze het aardse leven niet zo heeft benut als God het wilde.

En in deze stemming van berouw wordt ze vaak door de lichtwezens opgezocht, die echter in een omhulling tot haar komen, opdat ze niet als lichtwezens herkend worden. Dezen maken haar opmerkzaam op het leed van andere zielen en proberen in haar medeleven met hen op te wekken. En nu is haar innerlijke gezindheid bepalend of de lichtwezens haar kracht geven of haar weer aan haar lot overlaten, tot het medelijden met de noodlijdende zielen het eigen leed overheerst en de lichtwezens nu opnieuw op haar inwerken, en dan met succes.

De aarde is omgeven door ontelbare wezens die als het ware nog op aarde leven, maar zonder herkend te worden door de mensen die voor niet bestaand houden wat ze niet kunnen zien en vastpakken, en die daarom ook niet willen geloven dat de zielen van overledenen de achtergebleven mensen omgeven. Want alleen het geestelijke oog zou hen kunnen zien. Het lichamelijke oog echter is blind. Bijgevolg kunnen de zielen op geen enkele manier de aandacht trekken, omdat de mensen daar niet op reageren, want ze zijn afhankelijk van de goddelijke natuurwetten waarin God zelf hen heeft geplaatst.

Ze zien en horen slechts met lichamelijke organen. De zielen van de overledenen willen echter met geestelijke ogen worden waargenomen. En dus is er tussen de zielen van de overledenen en de mensen op aarde geen verbinding, zuiver natuurlijk gezien. Er bestaat alleen maar een zuiver geestelijke verbinding, die pas dan kan worden aangeknoopt, wanneer de mens op aarde de wil heeft, met de zielen in goede verstandhouding te leven, dat wil zeggen: wanneer de mens op aarde in een voortleven van de ziel gelooft en, als gevolg van dit geloof, met deze zielen in overeenstemming tracht te zijn.

Dit bewuste leggen van de verbinding met de geestelijke wereld is voorwaarde dat er tussen de mensen en de zielen in het hiernamaals een contact tot stand kan worden gebracht, waardoor een wederzijdse verstandhouding mogelijk is. En nu komt het er op aan, wie meer inzicht heeft, de mens of de ziel in het hiernamaals. Want de wetende partij moet de onwetende partij onderrichten.

Bevindt de ziel in het hiernamaals zich in een zeer onrijp stadium, dan kan de mens haar zijn weten overbrengen, doordat hij met de ziel spreekt, wat de zielen heel goed kunnen vernemen en begrijpen. Maar is de mens onwetend, dan wordt hij door wetende geestelijke wezens onderricht, zodra zijn wil deze onderrichting verlangt.

En dus kunnen de mensen op aarde zegenrijk inwerken op de zielen die zich in de nabijheid van de aarde bevinden, want dezen hebben meestal een gebrekkige rijpheid. Ze weten weinig en hebben daarom weinig kracht. Zij kunnen door overdracht van weten in liefdevolle gedachtenis in zoverre geholpen worden, dat de zielen zich nu gemakkelijker van de aarde losmaken en hun aandacht nu aan de eveneens lijdende zielen in het hiernamaals schenken.

Daardoor kan de liefde in hen worden gewekt en kunnen zij nu in verdergaand weten worden binnengeleid door de lichtwezens, die de verandering van instelling van de zielen herkennen en nu van hun kant de zielen bijstaan.

Amen

BD.3505

3 augustus 1945

De invloed van onrijpe, vroeg overleden zielen

Er vertoeven in de nabijheid van de aarde ontelbare zielen die gestorven zijn zonder besef van de eeuwige Godheid, die geestelijk blind het rijk hierna binnengingen en zich nog onbewust van hun armzalige toestand in de nabijheid van de mensen ophouden die op aarde in hun omgeving waren. En deze zielen zetten door hun wensen en aandringen de mensen vaak aan tot handelingen en spreken die stroken met hun wil, dat wil zeggen: ze dragen hun denken over op mensen die hun geen weerstand bieden, die dezelfde geestelijke instelling hebben en daarom ontvankelijk zijn voor de invloed van die zielen.

Het snel scheiden van de aarde, vaak midden in het leven door de inwerking van demonische krachten aan welke talloze mensen ten offer vallen, verplaatst de nog onrijpe zielen vanuit de toestand van kracht in een toestand van volledige krachteloosheid. Ze voelen dat ze niets meer volgens eigen wil kunnen volbrengen en ze trachten daarom hun wil op de nog levende mensen over te dragen om zich door dezen nog te laten gelden, om hen te bewegen hun wil uit te voeren. En deze ongunstige invloed uit het rijk van de duisternis heeft op aarde een heel bijzonder nadelige uitwerking, omdat daardoor het aantal mensen die sterven dagelijks groter wordt en vele mensen de mogelijkheid ontnomen is op aarde hun staat van rijpheid te bereiken.

De aarde is thans omgeven door duistere gedaanten, die zelfs de krachten van het licht de toegang tot de aarde proberen te beletten en daar succes hebben waar de

mensen onverschillig tegenover het geestelijke staan. De onrijpe zielen streven nog steeds hetzelfde na als op aarde en ze dragen hun verlangens over op de mensen die dezelfde gedachten hebben, dezelfde begeerten en dezelfde toestand van rijpheid. En dezen zijn de gewillige uitvoerders van datgene wat ze door middel van gedachten krijgen ingefluisterd. Een vergrote sterfelijkheid die tegennatuurlijk is, die dus optreedt als gevolg van menselijke haat en menselijke liefdeloosheid, zal ook de duisternis in de sferen vlak bij de aarde vergroten. Want de mensen hebben hun aardse leven nog niet benut. Ze kunnen nog niet de geestelijke successen boeken die een lang leven op aarde hun kan opleveren. Meestal zijn ze luchthartig en behoren ze toe aan de wereld, en daarmee overeenstemmend is ook hun verlangen naar de lichamelijke dood, wanneer niet bijzonder zware levensomstandigheden hun nog te elfder ure de waardeloosheid van hun levenswandel laten inzien en hun denken verandert nog voor het binnengaan in het geestelijke rijk.

Dan zal de ziel ook niet door diepste duisternis omgeven zijn, maar af en toe lichtstralen zien opflitsen, die ze achterna gaat en spoedig in een lichtere omgeving komt. Maar dan geldt haar verlangen niet meer uitsluitend de aardse materie. Ze maakt zich gemakkelijk los van de aarde en haar vroegere omgeving, en vindt in het geestelijke rijk een vervanging die haar waardevoller lijkt.

De onrijpe zielen kunnen echter niet opstijgen in deze sferen. Ze zijn als met kettingen aan de aarde vastgebonden en bevinden zich ook steeds in de nabijheid van hun nabestaanden of gelijkgezinde mensen op aarde. En van dezen zal de geestelijke toestand moeilijk beter worden zolang krachten uit het hiernamaals hun invloed doen gevoelen. En de onwetendheid van deze krachten is niet geschikt om verhelderend op de mensen in te werken. Bovendien bemoeilijken ze de lichtwezens de toegang tot hen en alleen de ernstige wil van de mens zelf maakt de weg vrij voor de lichtwezens. En daarom heeft een aardse chaos, ontstaan door de wil van mensen en veel offers vergend, ook een geestelijke achteruitgang tot gevolg, want ook na zijn dood zijn de gedachten van de mens nog werkzaam.

En de mensen moeten zich beschermen tegen de invloed van onrijpe, vroegtijdig gestorven mensen door voor hen te bidden en te vragen om bescherming door de lichtwezens, om juist te denken en om Gods genade en kracht. Dan zijn de pogingen van de duistere geestelijke krachten vruchteloos. Ze vinden bij de mensen geen gehoor en kunnen de ziel geen schade berokkenen. Want wederom ligt het aan de wil van de mens zelf, of hij het goede nastreeft om met goede krachten in verbinding te staan, of zich onverschillig overgeeft aan de dwingende gedachten van slechte krachten.

De mens kan zich beschermen, maar hij moet het wel willen en bijgevolg slechte gedachten en handelingen verafschuwen. Hij moet zelf een weg bewandelen die beantwoordt aan de geboden Gods, dan is elke invloed uit het geestelijke rijk die door lage krachten wordt uitgeoefend, zonder effect. Want lichtstralen dringen overal door waar maar licht begeerd wordt, waar het goede wordt nagestreefd en geestelijke vooruitgang vurig wordt verlangd. Daar zijn de lichtwezens onophoudelijk werkzaam en ze verjagen alle duistere gedaanten om de mensen, want hun macht is groot zodra de mens hun deze macht toestaat door zijn wil.

Amen

BD.7199

1 november 1958

Berouw in het hiernamaals - Vooruitgang

De verloren tijd van het leven op aarde zal u eens bitter berouwen, wanneer u in het hiernamaals zult beseffen wat u hebt vergooid in het leven op aarde. En verloren tijd van het leven op aarde is elke dag die alleen maar werelds werd genoten waarin geestelijke gedachten geen kans kregen, die dus niet beantwoordde aan het eigenlijke doel waarop uw belichaming als mens is gebaseerd. Zolang u op aarde vertoeft neemt u deze kennis niet ernstig, zelfs wanneer u ze bezit. Maar in het rijk hierna zal het op u drukken als een zware steen die u niet kunt afwentelen. Steeds weer zullen deze dagen in uw herinnering komen en u zult spijt hebben van elke onnutte daad, zoals u ook bitter berouw zult hebben over elke onbenutte gelegenheid, omdat u had kunnen werken aan het heil van uw ziel.

En u bent nog begenadigd te noemen wanneer u dit inzicht krijgt in het geestelijke rijk, wanneer u niet tot diegenen behoort die totaal verzonken zijn in duisternis en ook geen berouw voelen omdat ze eenvoudigweg niet inzien waaraan ze zichzelf schuldig hebben gemaakt - zij, die nog lange tijd moeten worstelen om ooit in de toestand te geraken waarin zij een klein glimpje licht zien en die zich dan pas bewust worden hoe vruchteloos hun leven op aarde is geweest. Want zodra eenmaal dit lichtschijnsel aanwezig is, kan het bittere berouw de ziel ertoe aanzetten in zichzelf te keren en te veranderen in haar denken en willen. En er kan haar nu zoveel kracht worden toegestuurd, dat ze nu ook behulpzaam bezig kan zijn bij noodlijdende zielen en dan is ook haar vooruitgang zeker, al is het ook onder heel wat moeilijker omstandigheden dan het in het leven op aarde mogelijk is geweest.

Het berouw moet dus voorafgaan aan een vooruitgang. Want pas de ziel die inzicht begint te krijgen, tracht haar toestand te veranderen. En elk inzicht toont haar ook de vergeefse levensweg op aarde en bitter berouw zal steeds het gevolg zijn, maar ook het keerpunt in haar ongelukkige toestand betekenen. Maar daarom is het ook voor de mens van het grootste belang, wanneer hij nog op aarde - al is het maar geringe - kennis opdoet, wanneer hij het doel van het aardse leven begint in te zien en nog aan zichzelf werkt voordat hij afscheid neemt van deze aardse wereld. Want met een nog zo gering inzicht van de aarde te kunnen heengaan, betekent steeds een lichtpuntje voor deze ziel. Ze wordt na haar dood niet in uiterste duisternis overgeplaatst, ze zal in het schemerlicht in staat zijn de weg te vinden en de schellen zullen haar van de ogen vallen en ze zal dan ook alles doen om zich licht te verschaffen.

Ze zal ook beseffen, dat haar in het geestelijke rijk veel arbeid wacht, wanneer ze maar bereid is deze te verrichten. En het kleine lichtpuntje wijst haar ook de goede weg aan, die ze nu gaat, wel met een gevoel van berouw, het leven op aarde niet juist gebruikt te hebben, maar ook met de voortdurende hoop op hulp, die haar ook zeker verleend wordt, zodra ze Jezus Christus heeft erkend en Hem om hulp vraagt. Dan is ze niet hopeloos verloren. Ze kan opwaarts klimmen, alleen kan ze nooit de graad bereiken die haar onbeperkte gelukzaligheid oplevert aan het hart van de Vader - het kindschap Gods, dat het grote lot is van diegenen die op aarde trachten de opgave na te komen die hun gesteld werd, die al op aarde de aaneensluiting zochten en vonden met hun Vader van eeuwigheid.

Amen

BD.7418

29 september 1959

Schemertoestand in het hiernamaals

De zielen die overgaan in het rijk hierna zonder hun Verlosser te hebben gevonden, bevinden zich in dichte nevelen, als ze het rijk der duisternis niet binnengaan omdat ze op aarde een levenswandel geheel tegen God in hebben geleid. Maar er zijn ook mensen die zich aan geen onmiskenbaar onrecht schuldig hebben gemaakt, wier overtreding meestal bestaat in het nalaten van goede werken. Mensen die niet goed en niet slecht kunnen worden genoemd en die daarom niet zo'n verduisterde geest hebben, dat hen in het hiernamaals de diepste duisternis wacht. En toch zijn ze ook niet competent voor het lichtrijk, want hun zielen zijn nog niet ontvankelijk voor het licht. Hun zielen zijn nog

omgeven door dichte schemering, hun inzicht is erg minimaal, al naar gelang de daden van liefde waarop een ziel kan terugzien.

En in dit rijk van de schemering bevinden zich de meeste zielen die van de aarde zijn weggeroepen. Mensen die rechtvaardig schenen in de wereld en toch weinig waar geloof hebben, omdat hun op aarde de liefde ontbrak. En voor deze zielen komt nu een tijd van totale vereenzaming. Een tijd, waarin ze eenzaam rondlopen en alleen zijn met hun gedachten. Ze kunnen niets om zich heen onderscheiden. Ze zijn blind van geest en ze zijn ook niet in staat buiten zich iets waar te nemen, maar ze hebben het zelfbewustzijn niet verloren. Ze denken ook aan hun leven op aarde, dat achter hen ligt, echter alleen erg onduidelijk en van tijd tot tijd. Hun blijvende toestand is een voortdurend rondwalen en zoeken, want wat ze zoeken kunnen ze niet vinden - een plaats van rust en geborgenheid - omdat ze zich deze in het leven op aarde niet hebben verworven. Ze waren in zekere zin parasieten op aarde, die leefden zonder het ware doel van hun leven na te komen. Die steeds hebben genomen en niets ervoor teruggaven, om het even of dit aards of geestelijk wordt opgevat. Ze verwierven zich geen geestelijke goederen, maar ze benutten het leven op aarde ten volle volgens hun verlangen. Ze zijn door het leven op aarde heen gegaan, zonder serieus over de zin en het doel ervan na te denken en daaraan beantwoordend het leven op aarde te leiden. En net zo worden ze in het rijk hierna bedacht: ze treffen er niets aan, omdat ze niets verwierven wat duurzaam is in het geestelijke rijk.

Nu komt pas aan het licht, of er aan zo'n mens liefdevol wordt gedacht. Want elk liefdevol gedenken is als een vaste grond, waarop de ziel zich nu kan bewegen met een bepaalde zekerheid. Elke liefdevolle gedachte verschaft de ziel een lichtpuntje, waarin ze haar omgeving onderscheidt, al is het maar voor korte tijd. Maar het zet haar aan tot nadenken en alleen door nadenken kan de toestand bij haar veranderen, doordat ze de weldaad van een liefdevol gedenken ervaart, doordat ze begint spijt te krijgen, omdat ze inziet, wat ze op aarde heeft verzuimd. En al naar gelang haar geaardheid, haar bereidwilligheid en haar weerstand, kan de toestand van zo'n ziel ook evenzo snel veranderen, als ze maar niet helemaal koppig van geest is en dan haar blindheid enorm lang kan duren, voordat de schemering wijkt voor een lichtsprankje. En omdat alleen liefdevolle gedachten haar deze verbetering verschaffen, moet zo'n ziel veel kracht van de voorbede worden geschonken. Ze mag niet worden overgelaten aan haar lot, wat haar toestand zonder licht alleen maar eindeloos zou verlengen, want alleen liefde kan haar veranderen. Liefde, die door medemensen zo'n ziel wordt nagezonden, die aan de ziel zelf ontbrak in het aardse leven, maar plaatsvervangend voor zo'n ziel door God wordt aangenomen.

Maar voor u mensen op aarde, is het mogelijk, door uw liefde veel hulp te verlenen. En u moet steeds door middel van gedachten de verbinding met de

zielen van de overledenen in stand houden. U moet hun steeds weer het evangelie van de liefde voorleggen, dat ze ook in het hiernamaals nog deze twee geboden moeten nakomen: God beminnen boven alles en de naasten als jezelf. Want alleen daardoor kunnen ze ook in contact komen met Jezus Christus, zonder wie een binnengaan in het lichtrijk voor iedere ziel onmogelijk is. Zielen die in de schemering ronddolen, hebben nog geen verbinding met Jezus Christus. Ze zijn nog niet verlost, wat het doel is waarom ze op aarde vertoefden. Maar ze moeten dit onvoorwaardelijk nog in het hiernamaals bereiken, als ze niet willen wegzinken in de diepte. Zielen die in de schemering rondgaan, zijn nog niet in de diepte gestort. Ze hebben nog gemakkelijk de mogelijkheid, de weg in het lichtrijk te vinden, want na een langdurige vereenzaming worden ze steeds weer door lichtwezens, die zich echter niet als zodanig kenbaar maken, op de juiste weg gewezen die naar Jezus Christus leidt.

En opdat ze deze lichtwezens volgen, opdat ze hun weerstand opgeven, is veel voorspraak nodig, die u de zielen niet zult mogen onthouden. Ze zullen u hiervoor eeuwig dankbaar zijn, wanneer u met uw liefde het neerstorten in de diepte verhindert; wanneer u hen zult helpen, dat ze vanuit de schemering de weg naar het rijk van het licht vinden. Want met liefdevolle voorspraak behoedt u ze voor een achteruitgang. Hun zielen worden zachter en meegaander en ook zij zullen verlost worden door Jezus Christus, die allen vergeeft die maar aan Hem denken en naar Hem roepen.

Amen

Uitweg uit de eenzaamheid in het hiernamaals
Jezus Christus

BD.2119

17 oktober 1941

Uitstraling van liefde - Het worstelen van de lichtwezens om zielen

De almacht van de goddelijke liefde pakt alles vast wat uit haar is voortgekomen en laat het nooit helemaal vallen. En zo zal al het lichtvolle dat door de liefde Gods is doorstraald, zich voortdurend tot datgene wenden wat zich er nog tegen verzet de goddelijke uitstraling van liefde in ontvangst te nemen. Want zonder de wil ervan kan de kracht der liefde niet werkzaam worden. God is altijd gewillig om te geven. Maar wat uit Hem is voortgekomen, is niet altijd gewillig om in ontvangst te nemen. En dus moet eerst de wil om te ontvangen in het wezen worden opgewekt en dit is de werkzaamheid van de lichtwezens die in

onvermoeibare liefde en geduld de taak op zich nemen, de wezens van de duisternis de goddelijke liefde bij te brengen.

De wezens van de duisternis kennen niet het licht en de gelukkig makende toestand van diegenen die in het lichtrijk vertoeven. En omdat ze daar niets van weten, streven ze er ook niet naar hogerop te komen. Worden zij ervan op de hoogte gebracht, dan wijzen ze dit weten af, omdat ze nog niet kunnen geloven. Want hun tegenwoordige toestand is zo troosteloos, dat ze zich totaal geen voorstelling kunnen maken van een lichtrijk. En toch proberen de lichtwezens hen steeds weer aan te sporen een verandering van hun toestand teweeg te brengen. Ze stellen hun de mogelijkheden voor in lichtere omgeving te komen en ze trachten het wezen te beïnvloeden zulks na te streven.

De goddelijke liefde wil alles doorstralen en worstelt voortdurend om de zielen der duisternis, om hun weerstand te breken. En daarom moeten die wezens vaak door kwellende situaties in een toestand worden gedrongen die in hen de wil werkzaam laat worden deze te ontvluchten, als ze de voorstellingen van de lichtwezens geen gehoor schenken. De geringste uiting van de wil trekt de lichtwezens dichterbij, die echter niet in hun volheid van licht met de duistere wezens in aanraking kunnen komen en daarom hen in een omhulsel nader komen. Zodra de zielen gewillig zijn, ervaren ze ook de nabijheid van de lichtwezens als weldadig en dan is ook de invloed van hen sterker en zijn hun inspanningen succesvol.

De lichtwezens sporen nu de zielen aan werkzaam te zijn in liefde. Ze onderrichten hen op een voor hen bevorderlijke manier en geven hun adviezen, hoe ze het verblijf zonder licht kunnen ontvluchten. Ze laten hen dan weer over aan hun eenzaamheid, opdat wat ze vernomen hebben op hen in kan werken. En al naar gewilligheid zal nu het wezen dat wat het heeft vernomen aan andere wezens meedelen en begint het werkzaam zijn in liefde, dat verlossen is en het wezen ook in staat stelt de stromen van liefde te ontvangen die hem nu voortdurend toestromen. Want is eenmaal het verlangen naar het licht in hen actief geworden, dan wordt ook de wil om te helpen in hen sterker. Ze houden hun weten niet alleen voor zichzelf, omdat het hen diep ontroert. En dus wordt de uitstraling van liefde bij hen werkzaam. Van de lichtwezens ontvangen ze liefde en deze geven ze door aan zielen die net als zij in nood verkeren. En zodra een goddelijke straal van liefde de bereidheid om te ontvangen heeft gevonden, ontbrandt hij en groeit aan tot een vlam. De liefde wekt op, dat wil zeggen ze zet aan tot werkzaamheid. Het wezen zal nu actief zijn. Het zal niet meer krachteloos en passief blijven, veeleer zoeken waar het zielen vindt die zich in nood bevinden en vlijtig bezig zijn ook dezen de weg naar het licht te wijzen. Tot in de diepste diepten dringt de lichtstraal van de goddelijke liefde door. Alleen wie zich ertegen verzet, blijft onaangetast, ofschoon de goddelijke (liefde) zorg

onafgebroken ook naar hen uitgaat. Want uit de liefde is alles geboren en tot de liefde moet alles weer terugkeren wat zich van haar heeft verwijderd.

Amen

BD.6483

24 februari 1956

Verlossingswerk heeft een uitwerking in het hiernamaals

Vele zielen zijn in afwachting van de geestelijke genadestroom die ze dankbaar aannemen en waaraan ze zich verkwikken en sterken. De geestelijke wereld biedt hun wel hetzelfde, maar deze zielen zijn nog aan de aarde gebonden en daarom houden ze zich meer in aardse gebieden op tot ze zoveel kracht hebben ontvangen dat ze zich opwaarts kunnen bewegen, dat wil zeggen: dat ze nu ook aannemen wat hun in het geestelijke rijk door de wezens van het licht wordt aangeboden, omdat ze daarin dezelfde uitwerking van kracht herkennen. Maar het aanbieden van geestelijk voedsel door mensen op aarde is een buitengewoon grote hulp voor de zielen die nog niet lang in het rijk hierna vertoeven. Die op aarde in totale onverschilligheid leefden en niet de minste geestelijke goederen mee over konden nemen, omdat ze zoiets nooit nastreefden, zonder echter slecht gezind geweest te zijn. Die zielen wordt nu een mogelijkheid geboden zich licht te verschaffen, zonder dat ze ertoe gedwongen worden het aan te nemen.

Dit is een bijzondere genade, dat hun na hun sterven nog eenmaal geestelijk weten wordt toegevoerd en ze weer kunnen beslissen om het aan te nemen of af te wijzen, voordat een eindeloos eenzaam gebied hen opneemt waar ze doorheen moeten trekken tot ze hetzelfde bereiken wat ze nu wordt aangeboden. Slechts heel sporadisch flitsen er in de aardse sferen lichten op die hen aanlokken. En gezegend zijn zij die deze lichtstralen achterna gaan en bij mensen komen die geestelijk streven. Die verbinding hebben met het lichtrijk en die ook aan die ongelukkige zielen denken die smachten in geestelijke armoede. Het ongewone van een lichtstraal in donkere omgeving laat zo menige ziel tot bezinning komen. En zodra er in haar gedachten vragen opduiken, zal er zich steeds een gelegenheid voordoen waarbij haar antwoord wordt gegeven. En heeft ze maar eenmaal deelgenomen aan dergelijke onderrichtingen, dan trekt het haar steeds weer terug naar waar ze licht heeft ontdekt. Dan is ze aan de diepste duisternis ontsnapt. Ze heeft de laatste genadegave nog benut voor haar verlossing. Dit rijk van de zielen die aan de aarde zijn gebonden is buitengewoon dichtbevolkt en er kan bij die zielen succesvolle arbeid worden verricht, om welke reden u mensen

steeds belegerd bent zodra u maar uw gedachten geestelijk richt en u verbindt met het rijk van het licht.

Met het oog op het nabije einde en het lage geestelijke niveau van de mensen is een ongewone hulpactie dringend geboden. Want er zullen nog veel mensen sterven die allen die graad van rijpheid niet kunnen laten zien die de toegang in het lichtrijk toestaat, maar die er ook voor bewaard moeten worden, nog in de diepte weg te zinken in het rijk hierna. Maar waar op aarde verlossingswerk wordt verricht, waar bewust of onbewust die zielen hulp wordt gebracht door goede gedachten, liefdevolle voorspraak of geestelijke onderrichtingen, daar kunnen nog veel zielen in korte tijd een geestelijke opwekking beleven, wanneer ze niet helemaal verstokt zijn en dan gevaar lopen weg te zinken of zeer lange tijd nodig hebben voor de verandering van hun opvattingen, die steeds een tijd van kwelling en duisternis, van ellende zal zijn. Daar echter ook iedere ziel die bereid is geestelijke onderrichtingen aan te nemen, tot het licht komt en nu van haar zijde de verlossende arbeid voortzet bij de zielen die nog in duistere gebieden vertoeven, kan het geringste aardse verlossingswerk al grote omvang aannemen en zal het daarom ook steeds gezegend zijn.

Er wordt vaak heel wat meer in het rijk hierna bereikt dan op aarde, waar de wereld de mensen hindert bij het geestelijk streven. Want op aarde kan voor dove oren worden gepreekt, maar in het geestelijke rijk wachten ontelbare zielen erop aangesproken te worden door God. En nooit zal dergelijk aangesproken worden zonder indruk blijven, tenzij een ziel tegenover God vijandelijk is ingesteld en nog in de macht van de satan is. Maar dan zal ze ook niet verblijven op die plaatsen waar het licht straalt, maar zich afkeren in duistere gebieden. Maar ook haar gaan de zielen achterna die verlost werden, om weer in de diepte verlossingsarbeid te verrichten. U mensen zult onmetelijk veel kunnen bijdragen aan de verlossing van het geestelijke, zodra u maar zelf uw gedachten laat dwalen in het rijk van het licht. Want dan zal er ook bij u een licht stralen waar de zielen nu naartoe snellen. Omvat al deze zielen met uw liefde. Probeer hun het evangelie van de liefde over te brengen en leer ze geloven in Jezus Christus. Dan zal Hij zelf ze leiden naar het licht en de gelukzaligheid.

Amen

BD.6789

23 maart 1957

De ommekeer van dood naar leven - De helper Jezus Christus

Door de kracht van God zult u levend moeten worden, ofschoon u zich nog in de diepste duisternis, in de toestand van de dood bevindt, want ze wekt al het dode tot leven. Dat echter de kracht van God u aanraakt is allereerst noodzakelijk, want ze kan u pas dan treffen, wanneer u deze aanraking toelaat. Ook in de toestand van de dood wordt uw wil niet bepaald. Dit geldt voor het wezen dat het zelfbewustzijn al weer heeft teruggekregen - dus de mens - en ook voor het wezen dat na zijn wandel op aarde in onrijpe toestand is binnengegaan in het rijk hierna en dan weggezonden is in de diepte, van wie de verblijfplaats dus het duistere rijk van de tegenstander van God is. Maar zolang dit wezen nog zijn zelfbewustzijn heeft, zolang het zich nog van zijn bestaan bewust is, is er ook voor dit wezen nog de mogelijkheid zijn dode toestand te veranderen. Het kan weer levend worden, wanneer het zich door de kracht van God zal laten treffen.

Omdat echter zijn wil vrij is, bestaat het even grote gevaar dat het zijn weerstand tegen de bestraling door Gods liefde niet opgeeft. Dan zinkt het steeds dieper weg, het verhardt in zijn geestelijke substantie, het verliest zijn zelfbewustzijn en wordt weer opnieuw in de werken van de schepping verbannen. En om het lot van de hernieuwde kluistering af te wenden, om zoveel mogelijk wezens daarvoor te behoeden, wordt er onafgebroken op die zielen van de duisternis ingewerkt.

Er is een verlossingswerk van zo grote omvang gaande, zoals het nooit tevoren in het geestelijke rijk heeft plaatsgevonden. De liefde Gods tracht te redden wat er nog te redden valt. En het verlossingswerk wordt door de lichtwezens uitgevoerd met zulke van liefde vervulde harten, dat dit ook niet zonder resultaat blijft. Steeds weer komen boden van het licht de duistere wezens naderbij, die echter als boden niet in hun stralend licht verschijnen, maar zich als het ware aan de duisternis aanpassen en in zachtmoedigheid en geduld op die zielen inpraten, opdat ze hen daarheen zouden willen volgen waar het minder kwellend is. En steeds weer maken enkele zielen zich los uit hun omgeving, al is het in het begin met tegenzin. Maar de liefde van hun redders begint al te werken en ze vertrouwen zich toe aan hun leiding. Lukt het nu slechts één van deze zielen te redden, dan komt daar voor het geestelijke rijk weer een helper meer uit voort, die nu het verlossingswerk bij de zielen voortzet en wel met een ijver zodat hij nooit vergeefse arbeid verricht. Want hem zijn alle kwellingen en de oorzaak ervan nu bekend. En hij weet daarom ook de ongelukkige zielen juist aan te pakken en ze ook sneller te overtuigen.

De verlossende arbeid nu bestaat alleen daarin, de zielen in kennis te stellen van Jezus Christus en Zijn verlossingswerk. Hun de Heiland en Redder Jezus Christus naderbij te brengen. Hun bekend te maken dat alleen Hij hen in een staat van blijdschap kan verplaatsen en dat Hij erom moet worden gevraagd. En Jezus Christus zelf ondersteunt alle inspanningen met betrekking tot de redding van de

zielen uit de duisternis nog voor het einde, doordat Hij allen te hulp komt die zich niet geheel afwijzend tegenover Hem opstellen. Zodra er in de zielen maar een vragende gedachte over Jezus Christus en Zijn verlossingswerk opkomt, flitst er voor de zielen een kruis op, eerst slechts als een zwak schijnsel, maar dan steeds helderder, om uiteindelijk duidelijk zichtbaar voor hen te zijn, wanneer hun gedachten langer blijven stilstaan bij de Heiland en Verlosser van de wereld. Dit zijn allemaal al schenkingen van kracht, die echter geen dwang mogen uitoefenen en daarom aangepast zijn aan het gedrag van elke afzonderlijke ziel.

Maar onherroepelijk komt de ziel tot leven die maar begeert te leven. En na de toestand van eindeloze kwelling in de duisternis, wordt het verlangen naar leven bij die zielen steeds groter. En steeds meer zielen ontstijgen de duisternis wanneer ze door zielen die willen helpen worden aangemaand hen te volgen. En hun leiders zullen hen steeds daarheen leiden waar ze een klein lichtje kunnen ontvangen, waarvan ze de weldaad voelen zodat ze zich meestal ook niet meer van het licht willen verwijderen. En al is nu ook hun toestand nog zeer gebrekkig en beklagenswaardig, ze hebben zich daarentegen losgemaakt van de diepste afgrond en dat betekent ook een zekere klim omhoog. Want nu schuwen ze geen moeite. Ze benutten ook de geringste gave van kracht juist en zijn van hun kant weer tot hulp bereid. En ontelbare zielen blijven voor de hernieuwde kluistering behoed, ontelbare zielen nemen na eindeloos lange tijd de weg naar boven.

Amen

BD.7290

22 februari 1959

Overwinning van de kloof in het hiernamaals: Jezus Christus

Er bestaat nog een grote kloof in de geestelijke wereld tussen diegenen die zich verre hielden van Mij in het aards bestaan en diegenen die de weg naar Mij al vonden en met een lichtgewaad binnen konden gaan in het geestelijke rijk. Dezen kunnen wel naar de eersten kijken en hun ellendige toestand overzien, maar die vertoeven in een rijk waar ze niets zien dan zichzelf of gelijkgezinde geestelijke wezens, met wie ze in onvrede en strijd zichzelf het bestaan vergiftigen en geen enkele gelukzaligheid kunnen voelen. Deze zielen zullen ook nooit hun lieve vrienden die eerder waren gegaan kunnen weerzien, wanneer dezen al in een hogere graad van rijpheid gestorven zijn. Veeleer moeten zij eerst een bepaalde graad bereiken, voordat er een gelukkig weerzien kan plaatsvinden.

Er zijn dus twee werelden die door zulke zielen worden bewoond, ofschoon het één geestelijk rijk is dat alle zielen betreden na de dood van het lichaam.

Het zijn twee werelden die heel ver uit elkaar liggen, wat niet ruimtelijk is te verstaan, maar alleen in de gesteldheid van elke afzonderlijke wereld.

Er is een grote kloof en toch moet deze kloof eenmaal worden overbrugd. Er moeten uit het lichtrijk steeds weer wezens afdalen, zonder herkend te worden en proberen hun reddingswerk uit te voeren, dat daarin bestaat dat die toch moeten worden aangespoord zich uit hun omgeving los te maken en in vrije wil de lichtwezens te volgen die ze dan steeds dichterbij hun eigen domein trachten te brengen. Dat wil zeggen: ze moeten de zielen van de duisternis tijding brengen van de goddelijke Verlosser Jezus Christus en Zijn groot werk van erbarmen, dat ook voor die zielen is volbracht, wanneer ze het zelf willen. Dan pas zal de kloof smaller worden tussen hen en Mij, tussen het rijk van de duisternis en het rijk van het licht.

Dan pas betreedt de ziel de weg die uit de diepte omhoog leidt. En dan pas zijn de genaden van het verlossingswerk werkzaam en brengen deze hen geleidelijk ook in een toestand van rijpheid, waarin ze nu zelf weer verlossingsarbeid kunnen en willen verrichten, omdat ze hun verplichting om dank te betuigen zouden willen aflossen, die hen zelf aanzet tot hulpvaardigheid aan de ongelukkige wezens die nog in de diepte vertoeven. De kloof moet overwonnen worden en er is maar één brug: Jezus Christus, de goddelijke Verlosser.

Wie de weg naar Hem inslaat, die kiest hem nu ook naar Mij, hoewel hij Mij op aarde niet wilde erkennen of nog op zeer grote afstand van Mij heeft gestaan. Alleen via Jezus Christus keert hij terug naar Mij. En daarom is Hij de brug die uit het duistere gebied naar het rijk van licht voert.

En daaraan zouden alle mensen moeten denken die op aarde wel menen met Mij in verbinding te staan en die toch nog niet de juiste instelling tegenover Jezus Christus hebben gevonden. Die zich alleen in naam christenen noemen en in waarheid geen innige band met Mij in Jezus Christus tot stand hebben gebracht. Die dus zelf nog geen beroep hebben gedaan op de genaden van het verlossingswerk en daarom ook niet kunnen spreken van een verlossing uit hun oer-schuld.

Dezen zullen eveneens voor een diepe kloof staan, wanneer ze in het rijk hierna zijn aangekomen. Want ze moeten Hem eerst zoeken en vinden, de goddelijke Verlosser, opdat Hij ook hen vrij zal maken van hun schuld. Want hun belijden op aarde geschiedde alleen met de mond, terwijl het hart daar niet bij betrokken was. Maar Ik kijk in het hart. En al spreekt de mond nog zo luid en vaak mijn

naam uit, Ik laat Me daardoor niet misleiden en kan de ziel niet daarheen verplaatsen waar ze in werkelijkheid niet thuishoort.

Ze zal de grote kloof voor zich zien wanneer ze naar de andere kant komt, in het geestelijke rijk. Of ook: ze zal niets zien dan wat haar aards gerichte zinnen haar voorspiegelen. En het zal alleen in haar voordeel zijn, wanneer ze spoedig in staat is zich los te maken en zich niet verzet tegen de waarschuwingen van de helpers, zodat haar zeer spoedig de goddelijke Verlosser als enige Redder uit haar situatie kan worden bekend gemaakt.

De brug moet worden geslagen. De ziel moet via Jezus Christus de weg nemen naar Mij. En ze zal zeker door Hem worden binnengeleid door de poort naar het lichtrijk, wanneer ze maar eerst de wijde kloof heeft overbrugd. Wanneer haar wil haar naar Jezus Christus toe drijft en ze nu verlossing begeert en vinden zal door Hem. Dan heeft ze ook de weg naar de Vader genomen.

Ik zal ze opnemen in Mijn rijk van licht en gelukzaligheid.

Amen

Het verlangen naar een weerzien
Drijfkracht zich positief te ontwikkelen in het hiernamaals

BD.3324

10 november 1944

Lichtsferen - Weerzien - Gelukzaligheid

Als een wolk van licht zal de rijpe ziel opstijgen na haar lichamelijke dood vanuit het gebied van de aarde in de sferen van het hiernamaals. En dan heeft ze elke materie overwonnen. Dan is ze vrij van elke boei. Ze is weer wat ze oorspronkelijk was: een vrij geestelijk wezen vol van licht en kracht. Zichtbaar en herkenbaar is ze alleen voor het eveneens rijpe geestelijke, dat dus in staat is geestelijk te schouwen, terwijl ze voor het onrijpe geestelijke onzichtbaar blijft, dus er ook niet door kan worden herkend. En daarom kan er tussen het rijpe en het niet rijpe geestelijke, dus tussen de zielen van de op aarde gestorven mensen die in verschillende toestanden van rijpheid het hiernamaals binnengaan, ook zo lang geen weerzien zijn, totdat het onvolmaakte geestelijke een bepaalde graad van rijpheid heeft verworven die het de sferen van het licht opent. Het onvolmaakte geestelijke is weliswaar door de lichtwezens te herkennen, want dezen worden alles gewaar en er is voor hen niets verborgen, dus kennen ze ook

iedere ziel die zich nog in de duisternis van geest bevindt, maar zij kunnen niet door de eerstgenoemden worden herkend.

Het verlangen van de zielen naar hun geliefden is echter af en toe zo sterk, dat het een drijfkracht is zich positief te ontwikkelen in het hiernamaals, zodra de ziel in het stadium van inzicht is binnengegaan en weet van de mogelijkheid van een vooruitgang in het geestelijke rijk door werken van liefde. Dan is ze voortdurend actief, omdat het verlangen naar de zielen die haar na aan het hart liggen, haar onophoudelijk opwaarts drijft. Want ze herkent haar gelijken en weet daarom dat ze haar geliefden ook zal weerzien en dit bewustzijn geeft haar steeds weer kracht. En deze kracht wordt haar door juist die wezens bezorgd die het doel van haar verlangen zijn. Zij kunnen de zielen kracht doen toekomen, maar zonder door hen herkend te worden. Naderen ze hen om hun behulpzaam raadgevingen te verstrekken, dan verhullen ze zich omdat de niet rijpe zielen de volheid van hun licht niet kunnen verdragen. Die anderen zien zich dus door wezens omgeven die hun echter vreemd zijn en die schijnbaar niet bij een andere lichtsfeer horen dan zichzelf. Doch daar ze hen met raad en daad bijstaan, zijn de onvolmaakte zielen hen dankbaar en toegenegen en volgen ze hun raadgevingen op.

En zo trekken de rijpe wezens hun geliefden naar zich toe tot die een graad van rijpheid hebben bereikt waarin ze ontvangers van licht worden. Dan zijn ze ook in staat geestelijk te schouwen. Ze herkennen hun omgeving, ze herkennen de lichtwezens van gelijke rijpheid en hun gelukzaligheid neemt voortdurend toe omdat ze zich met die anderen aaneen kunnen sluiten, omdat ze hun geliefden weerzien en nu van hun kant weer diegenen kunnen bijstaan die in de duisternis van geest smachten. Pas wanneer de graad van rijpheid is bereikt die het geestelijk schouwen toelaat, is de ziel vrij van elke last. Want dan staat ook zij in het licht, heeft ze het inzicht van de zuivere waarheid en is in de liefde. En elke bezigheid die ze nu uitvoert is gelukkig makend, omdat alleen de liefde haar daartoe aanzet en het werkzaam zijn in liefde steeds gelukzaligheid teweegbrengt.

Het samensmelten met gelijk rijpe zielen die elkaar in innigste harmonie aanvullen, is de eigenlijke gelukzaligheid. Want het is de innigste liefde die de aaneensluiting zoekt en vindt. En liefde maakt steeds gelukkig als het gaat om het zuiver geestelijke, want ze is gevend, niet verlangend. En toch vindt deze liefde haar hoogtepunt in het verlangen naar God, in de uiteindelijke aaneensluiting met Hem. En dit verlangen wordt steeds vervuld, want God begeren mag het wezen altijd. En het kan ook altijd op het bevredigen van zijn verlangen rekenen, want God geeft onophoudelijk. Hij deelt voortdurend Zijn liefde uit en maakt de bewoners van het geestelijke rijk daardoor tot de gelukzaligste wezens. Hun gelukzaligheid is onvoorstelbaar, want liefde en licht vullen die sferen waar de

wezens in de nabijheid van God mogen vertoeven, Die de eeuwige Liefde en het Oer-licht zelf is.

Amen

BD.6312

15 juli 1955

Het weerzien in het hiernamaals

U mensen kunt er van overtuigd zijn dat er een weerzien is in het geestelijke rijk.

Maar of een weerzien met uw geliefden u al is vergund direct na uw scheiden van deze aarde, hangt af van de graad van rijpheid waarin zowel uw eigen ziel alsook de zielen van uw geliefden zich bevinden. Want waar deze graad nog niet zo hoog is dat een geestelijk schouwen mogelijk is, moet deze eerst bereikt worden, wat ook nog lange tijden kan duren. Pas bij een bepaalde graad van rijpheid is de ziel in staat geestelijke indrukken in zich op te nemen. Zij moet dus zelf in het licht staan om te kunnen herkennen wie haar nadert, ofschoon ook een ziel in een lagere graad van rijpheid zich omgeven weet door wezens, die zij echter niet kan herkennen zolang haar het geestelijke vermogen om te zien ontbreekt. De zaligheid van de wezens bestaat echter nu daarin, dat ze hun hart kunnen uitstorten bij hen met wie ze op aarde nauwe banden hadden.

En daarom zullen de zielen die zich reeds als gevolg van hun rijpheid in het licht bevinden altijd dicht de hun dierbaren kunnen naderen en wel, of om met gelijk rijpe wezens van gedachten te wisselen, of om de nog zwakke zielen te helpen hogerop te komen.

Dus zullen de rijpere zielen in staat zijn de zwakkere zielen te herkennen, maar niet omgekeerd, omdat de zwakke zielen moeten worden aangespoord te streven naar het licht, terwijl ze niet door bewijzen daartoe mogen worden gedwongen.

Want het zou altijd een bewijs zijn als haar een lichtziel nadert, die zij herkent als iemand met wie ze op aarde verbonden is geweest.

En zo is dus de vreugde van het weerzien ook weer een genadegeschenk dat hoort bij het rijpe geestelijke, dat daar onuitsprekelijk gelukkig over is en nu van zijn kant alles doet om de nog onrijpe zielen evenzo te helpen dit geluk te bereiken.

Deze zielen spannen zich op de meest liefdevolle wijze voor hen in en laten niet na hen voortdurend aan te sporen, maar altijd voor hen nog onherkenbaar omdat zij hen in gelijke omhulling en in het zelfde kleed naderen. Het verlangen naar zielen waar ze nauwe banden mee hadden trekt dezen ook aan en kan nog een enorme impuls zijn. En is het moment van herkenning aangebroken, dan zijn de zielen oneindig dankbaar en gelukkig.

Dan pas herkennen zij de zorg die naar hen is uitgegaan, en zij nemen nu op dezelfde manier de zorg op zich voor de zielen die nog in het duister smachten. Ze helpen ook hen weer om opwaarts te gaan, want iedere ziel verlangt naar hen met wie ze eens verbonden was op aarde. Er is een weerzien, maar het tijdstip dat dit mogelijk is, bepaalt u zelf.

Hebt u nu op aarde al dit zekere inzicht bereikt, dan zult u ook alles doen om die graad al minstens op aarde te bereiken die u het binnengaan in de lichtsferen toestaat. U zult dan worden ontvangen door hen van wie u houdt en die in staat zijn u direct te herkennen, of u zult - zonder door hen herkend te worden - zich met hen in verbinding kunt stellen, om dan reeds voor deze zielen met uw verlossingsarbeid te kunnen beginnen.

Zorg er in ieder geval voor dat u niet geheel zonder inzicht van de aarde heengaat. Zorg er voor dat u reeds de weg tot God in Jezus Christus gevonden heeft, dat u verlost door Hem het geestelijke rijk kunt binnengaan.

Dan zal dat binnengaan alleen al u zaligheden schenken, die bestaan uit de vreugden van het weerzien.

Soms zult u echter lang moeten wachten, als u zelf die rijpheid niet bereikt op aarde. Want alles kan alleen in het kader van de wettelijke orde plaatsvinden en de vrijheid van uw wil moet ook in het geestelijke rijk geëerbiedigd worden, opdat u eens zalig zult worden.

Amen

BD.6851

14 juni 1957

Weerzien en betrekkingen in het hiernamaals

Wanneer de zielen die op aarde met elkaar waren verbonden elkaar tegenkomen in het geestelijke rijk, dan kunnen ze zich aaneensluiten om gezamenlijk te werken, wanneer de graad van hun rijpheid gelijk is. Anders moet dezelfde graad van rijpheid worden nagestreefd door de ene partner, waarbij hem echter de andere vol ijver behulpzaam is. En dan zijn beide zielen vervuld van de hoogste gelukzaligheid, samen te kunnen scheppen en werken, ofschoon hun arbeidsterrein nu een heel andere is dan op aarde. De geestelijke verbondenheid maakt de ziel heel wat meer gelukkig dan de aardse het kon. Het is een buitengewoon helpen en dienen tegenover de wezens die nog ongelukkig zijn, maar die nu door de rijpere zielen als broeder worden herkend en bemind en er daarom alles gedaan wordt om dezen uit hun ongelukkige toestand te redden. En daarom geldt de zielen die op aarde nauwe betrekkingen met hen hadden en nog niet rijp geworden het rijk hierna binnengingen, ook heel bijzondere liefdevolle zorg.

De al geheel rijpe ziel kan wel haar levenspartner herkennen in het hiernamaals, maar deze ziet de eerstgenoemde niet en dwaalt vaak vertwijfeld rond op zoek naar zijn geliefden. Juist het verlangen de geliefden terug te zien is een grote factor voor het verkrijgen van de rijpheid van de ziel. Want het verlangen trekt ook de geliefde wezens in haar nabijheid, die nu onophoudelijk hun best doen dat ze die graad van rijpheid bereikt die haar eindelijk een weerzien oplevert, al is het ook voor korte tijd. Dan streeft ze steeds ijveriger haar voltooiing na.

Maar het is erg wanneer twee zielen die op aarde in innige liefde samen waren, het geestelijke rijk betreden in de toestand van duisternis en wanneer ze zo weinig in een verder leven geloven, dat in hen de gedachte niet opkomt één van hen die hun voorafgegaan was, weer te willen zien. Zulke zielen ontmoeten elkaar niet en dwalen dus in de grootste eenzaamheid rond. En of ze ook aan diegene denken die ze op aarde lief hadden, dan kan deze zich toch niet aan hen kenbaar maken omdat hij zelf maar als een schaduw rondzweeft die andere zielen niet ziet en herkent. Maar ook over hen ontfermen zich de zielen van het licht. Doch ze krijgen moeilijk toegang vanwege hun volledig ongeloof. Ze nemen geen raadgevingen aan om voor zichzelf hun toestand te verbeteren. Ze zijn geheel apathisch en alleen de gedachte aan die mensen waar ze eens nauwe banden mee hadden, doet hen opleven.

Maar de liefde die dus twee mensen op aarde met elkaar verbond, levert hun ook in het hiernamaals zegen op, omdat zo'n ziel in staat is een wens ten beste van de andere in haar op te wekken en deze liefdevolle gedachte al succes kan hebben, om het even op welk niveau deze wens ligt. Maar hij kan onbaatzuchtig zijn en daarom kracht gevend. En de kracht komt nu daarin tot uitdrukking, dat de ziel gehoor schenkt aan de onderrichtingen van de lichtwezens die haar nu raad geven waarvan ze voordeel verwachten voor de ziel die ze liefheeft.

Onrijpe zielen bevinden zich nog steeds in de nabijheid van de aarde. Ze voelen zich dus alleen gescheiden maar niet afgezonderd van de aarde en ze proberen daarom de in hun ogen ruimtelijke scheiding te overwinnen en nemen de raadgevingen van geestelijke vrienden daarom ook aan. En het is van grote zegen wanneer zulke zielen ook nog voorspraak van de kant van de mensen wordt geschonken, die ze als weldadig ervaren en waarbij het doen toekomen van kracht een uitwerking heeft in toevoer van licht, zodat hun denken helderder wordt en ze langzaam tot inzicht komen. Maar ze zullen nooit het geluk van een weerzien kunnen verkrijgen, zolang ze nog niet de weg naar Jezus Christus hebben gevonden.

Alle inspanningen van de lichtwezens zijn erop gericht hen ertoe te brengen zich tot Jezus Christus te wenden om hulp. Want de toestand van duisternis is de toestand van het niet verlost. De toestand van hen die zonder Jezus Christus het rijk hierna binnengingen en die daarom op de eerste plaats Hem daar boven moeten vinden. De liefde kan een ziel er ook toe aanzetten Jezus Christus aan te roepen, opdat Hij zich nu moge bekommeren om hun nood. En wanneer zo'n smekend roepen nu voor de andere ziel tot Jezus Christus opstijgt, dan ziet Hij deze liefde waarlijk met welgevallen aan. Dan naderen getrouwe helpers die zielen in Zijn opdracht. En eens zullen ook deze zielen een weerzien mogen beleven en ze zullen Hem loven en danken Die hen uit hun nood bevrijdde.

Amen

Het weerzien in het hiernamaals alleen
in de toestand van rijpheid van het lichtrijk

BD.1772

10 januari 1941

Leven in de eeuwigheid - Betrekkingen - Weerzien

De omgeving die een ziel die in het geloof in Jezus Christus uit het leven is heengegaan tot verblijfplaats heeft, is van onbeschrijflijke bekoorlijkheid. Het is een paradijs te noemen in vergelijking met het aardse dal. Het is een buitengewoon mooie streek, die toch ook weer aan aardse dreven doet denken, hoewel ze onvergelyklijk gelukkig makend op de ziel inwerkt. Wat de ziel op aarde bijzonder bekoorlijk voorkwam, zal ze in de huidige omgeving zeker aantreffen, alleen veel mooier en volmaakter. De ziel kan in het hiernamaals hetzelfde leven leiden als op aarde, voor zover dit haar verlossing heeft

opgeleverd. Zo gauw dus het aardse bestaan niet belemmerend was om geestelijk rijper te worden, kan ze in de geestelijke atmosfeer vertoeven en kan dus de haar gelukkig makende toestand bestaan uit de vreugden waarnaar ze op aarde hevig verlangde. Maar meestal begeren juist verder ontwikkelde zielen zo'n verblijf niet meer. Ze zijn al te zeer vervreemd van de wereld, omdat ze geestelijk zoekend waren. Dus zal de huidige omgeving van deze ziel het lichtrijk zijn en niet veel kinderen van de aarde dringen door in dit rijk, dat wil zeggen: het kan hun niet aanschouwelijk worden gemaakt.

Het zijn onvoorstelbare scheppingen vol van betoverend licht, die welke aardse scheppingswerken dan ook missen. De ziel wordt op waarachtig zorgzame wijze door de haar tegemoetkomende lichtwezens in het nieuwe vaderland geleid. Om haar heen is alles stralend licht en het geestelijke oog ziet de meest zonderlinge bouwwerken van gigantische schoonheid, steeds in overeenstemming met het gevoel tot nu toe, zodat dus de ziel gelukkig moet zijn omdat ze mag zien, horen en bezitten wat haar de grootste gelukzaligheden bereidt. En nooit zal ze alleen genieten van het geluk, maar steeds zullen die wezens met haar samen zijn die dezelfde gevoelens, dezelfde geestelijke rijpheid hebben en dezelfde taken moeten vervullen. Dit geestelijke overeenstemmen van het gevoelsleven van meerdere zielen verrukt de ziel uitermate. De geestelijk op gelijk niveau staande zielen sluiten zich dus innig aaneen en vormen zo weer een harmonieus geheel zonder een enkele wanklank of geestelijke strijd.

Het is echter maar zelden aan te nemen dat zo'n ziel veel van haar verwanten die tevoren stierven zal weerzien. Want zelden is bij allen hetzelfde geestelijke streven eigen geweest en dus zijn ook de omgevingen van deze zielen heel verschillend. En in overeenstemming met hun volheid van licht, houden ze zich ook op in de nabijheid van de aarde, dat wil zeggen: bij de hun geestelijk verwante zielen. Bij al deze zielen kunnen er zich dus ook aardse scheppingen rondom hen bevinden. Echter alleen die zielen zullen daarnaar verlangen, die nog aan de aarde en haar goederen hangen. Daarom zijn de beschrijvingen van zo'n geestelijk weerzien niet steeds als onjuist te beschouwen, alleen zou voor een strevende ziel die sfeer niet als doel moeten gelden.

Wat voor de mensen op aarde begrijpelijk is, is nu eenmaal ook nog zeer aards, zeer menselijk. Maar wat daar bovenuit gaat, is wederom voor de mensen niet zo begrijpelijk te maken. Deze sferen zijn zo overweldigend mooi en harmonieus, dat hun bewoners niet graag naar de aarde terugkeren en ook hun verwanten zelden naderbij komen, daar deze nabijheid voor hen een ongewone atmosfeer is die ze zo vlug mogelijk weer verlaten en ze zich naar hun eigenlijke vaderland keren dat hun zoveel heerlijks biedt en waar, door de aaneensluiting met geestelijk rijpe wezens, steeds stralender licht wordt verspreid, en dit dus onvoorstelbaar is voor de mensenkinderen die zelf nog veel meer aandacht aan de

wereld schenken dan dat ze zouden kunnen doordringen in het zuiver geestelijke gebied.

Hoe het leven na de dood zich in de eeuwigheid afspeelt, is door geestelijk schouwen maar aan zeer weinigen over te brengen. Maar zoveel staat vast, dat maar zelden dezelfde betrekkingen in het hiernamaals worden aangeknoopt die op aarde hebben bestaan. Want in de zeldzaamste gevallen is een zelfde geestelijke instelling, dezelfde geestelijke rijpheid en een even vlijtig streven naar God aan te treffen bij de op aarde bij elkaar horende mensen. Bijgevolg zal ook in de eeuwigheid alleen de gelijke verhouding van geestelijke rijpheid de vereniging van de wezens tot gevolg hebben. Maar dit kunnen aards gezien geheel vreemde mensenzielen zijn die elkaar daar vinden om onuitsprekelijk gelukkig te zijn door uitoefening van werken van liefde die weer de nog onvolmaakte wezens op aarde en in het hiernamaals gelden.

Amen

BD.5360

10 april 1952

Weerzien in het hiernamaals - Graad van rijpheid

Er is een gelukzalig weerzien in het geestelijke rijk voor allen die met een bepaalde rijpheid het aardse bestaan verlaten en dus in staat zijn met geestelijke ogen te schouwen. Dat wil dus zeggen: de goeden zullen elkaar weerzien, maar de slechten zo lang niet, totdat zij zich zelf eveneens hebben veranderd en goed willen zijn. Er is een bepaald niveau van inzicht nodig zodat de wezens elkaar kunnen zien. Want ook de volledige eenzaamheid, het op zichzelf aangewezen zijn, moet de eerste grote opvoedkundige uitwerking hebben, dat ze zolang over hun toestand nadenken, totdat ze een resultaat hebben bereikt waarbij ze verder geholpen kunnen worden. Slechte wezens zijn weliswaar met dezelfde slechte tezamen, toch blijft ieder wezen onherkenbaar voor het andere. Aan hun handelwijzen herkennen ze elkaar wederzijds alleen als tegenstanders en daarom bestrijden ze elkaar steeds.

Maar de zielen die nog voor verbetering vatbaar zijn, die zonder geloof zijn gestorven en toch niet tot de geheel slechte zielen kunnen worden gerekend, moet inzicht in hun erbarmelijke toestand worden gebracht, om eindelijk een verandering ervan na te streven, wat dan al een schrede omhoog betekent. De eenzaamheid kwelt in het bijzonder zulke zielen die vurig verlangen naar hun geliefden en hen niet kunnen vinden. Maar dezen kunnen in hun nabijheid zijn en

hen willen helpen, doch voor de onrijpe zielen blijven ze onzichtbaar, tot ze na verandering van hun gezindheid hun bereidwilligheid tonen ingelicht te worden. Dan vaak treden hun geliefden hen tegemoet, maar nog steeds zonder herkend te worden. Pas in een zekere graad van rijpheid mogen ze zich aan de ziel bekend maken en is dit een onuitsprekelijk geluk, dat ook steeds een aansporing is opwaarts te gaan voor de zielen die nu pas de werkelijkheid van het geestelijke rijk inzien en gewillig zijn zich aan de wil van God aan te passen.

Een voortijdig weerzien in het hiernamaals zou op de wezens in zoverre dwangmatig inwerken, dat ze nu aan een voortleven van de ziel zouden moeten geloven, terwijl ze zeer vaak zelf nog niet van hun eigen dood op de hoogte zijn, alleen menen in een ander gebied verplaatst te zijn en daarom zich vaak tegen hun lot verzetten. Maar ze moeten door eigen nadenken zover komen dat ze zich om hulp roepend tot Jezus Christus wenden. En het geloof in Hem moeten ze zelf verkrijgen wanneer hun van de kant van de hulpvaardige wezens het weten daarover wordt bijgebracht. Ze moeten hun nood inzien, hun machteloosheid en ook de uitweg: Jezus Christus, de goddelijke Verlosser. Dan pas kan hun zoveel licht worden toegestuurd dat ze zelf ziende worden. Maar zonder dit geloof is hun geest verduisterd en onderscheiden ze niets anders dan alleen een buitengewoon troosteloze, verlaten streek, waar ze onophoudelijk in nood en kwelling doorheen trekken, want ze lijden gebrek en hun leed is ontzettend. En ze vinden geen uitweg tot ze zichzelf flink de waarheid aanzeggen en proberen zich te veranderen, of ook: door stug in opstand te komen zinken ze nog dieper weg en verharderen ze volledig in hun gevoelens.

Ze zijn nooit verlaten door hun geliefden, maar volgens goddelijke wet is dezen de toegang zo lang ontzegd, tot de ziel naar boven verlangt, tot ze een verbetering van haar toestand wenst en haar gedachten mild en vragend worden. Dan wordt haar van alle kanten hulp geboden en kan ze zeer snel opstijgen en al haar geliefden terugzien. Maar een onbeschrijflijk geluk is diegenen gegeven die van deze aarde in het licht weggaan en daarboven al hun geliefden terugvinden die vóór hen het geestelijke rijk zijn binnengegaan.

(vervolg: BD.5365)

BD.5365

15 april 1952

Het weerzien in het hiernamaals - Graad van voltooiing

Het is een onvergelykelyk zalig moment wanneer de ziel van de aarde scheidt en het lichtrijk binnengaat in sferen waarin er niets slechts meer is, waar de ziel door een golf van zalig makend licht omvangen wordt. Waar uiterst schone wezens haar benaderen en haar een mate van liefde betonen die haar bijna overweldigt. De lichtuitstralingen zijn aan haar graad van rijpheid aangepast, dus steeds in die mate dat ze wel onvoorstelbaar gelukkig stemmen maar de ziel niet verteren, wat een overmaat aan licht die de ziel nog niet in staat is op te nemen, wel zou kunnen. In oneindige uitgestrektheid ziet zij de wonderbaarlijkste scheppingen, want haar geestelijk oog is nu geschikt geestelijke scheppingen te kunnen aanschouwen, die niet stoffelijk meer zijn maar zich toch net zo werkelijk aan haar vertonen en dus geen zelfbedrog zijn.

En te midden van deze schoonheid die haar oog aanschouwt treft zij haar geliefden aan die haar vooraf zijn gegaan in die graad van rijpheid, dat het lichtrijk hen kon opnemen. Voor mensen is de zaligheid van zo'n weerzien niet in te denken, maar in het geestelijke rijk is de ziel in staat diepere indrukken op te doen zonder te vergaan. En zij ervaart bewust de zaligheid die God haar bereidt, en zingt Hem in haar hart lof en dank toe, net als ze trouwens, als het lichtrijk haar vaderland is geworden, in liefde ontbrandt tot de Vader die haar al deze zaligheden heeft bereid.

Het samenwerken met zielen met dezelfde graad van rijpheid, verhoogt haar kracht en haar wil tot werkzaam zijn. En deze richt zij nu op de zielen die nog ver onder haar staan om hen te helpen dezelfde zaligheid te bereiken. En zij bekommert zich nu in barmhartige liefde om degenen die haar na stonden op aarde en die nog in lagere sferen vertoeven. Die op aarde door ongeloof en liefdeloosheid in hun geestelijke ontwikkeling zijn achtergebleven - en daarom in het hiernamaals nog ongelukkig in duisternis of in schemerlicht vertoeven. Zij herkent weliswaar deze zielen en zij kan hen ook naderen en hun haar hulp aanbieden, maar zijzelf wordt door deze zielen niet herkend en daarom wordt haar hulp ook vaak afgewezen.

Maar de liefde en het geduld van een lichtziel doen onophoudelijk moeite voor deze zielen en bereiken ook eens dat zij invloed krijgt. Haar eigen zaligheid die zij vanuit de voortdurende liefdesuitstraling van God ontvangt, de onvergelykelyke scheppingswerken in het lichtrijk en het samenwerken met wezens met wie zij in gelukkig makende liefde verbonden is, geven haar gedurig nieuwe kracht om verlossend werkzaam te zijn. Zelf vindt zij haar geluk daarin, te geven wat zijzelf ontvangt. Steeds wordt haar verlangen naar God vervuld en zij kan niet anders dan eveneens gelukkig willen maken.

Het is onmogelijk de mensen op deze aarde de heerlijkheid van het lichtrijk te beschrijven, omdat alleen een voltooide ziel de volheid van licht kan verdragen

en daardoor ook de zaligheid kan begrijpen, waarvan de nog onvolkomen mens geen begrip heeft. Doch één ding moet en kan hij geloven: dat er een weerzien is in het rijk hierna. Dat de dood niet een einde maakt aan het eigenlijke leven van de ziel en dat deze zielen elkaar herkennen, als een bepaalde graad van rijpheid bereikt is die echter veel zielen nog niet bezitten. En daarom kan het voor veel zielen ook lang duren voordat zij het geluk van de vereniging met hun geliefden ervaren. Maar het verlangen ernaar is vaak een reden om opwaarts te streven. De liefdeskracht van de zielen is voortdurend bezig zielen uit de diepte te verlossen en hen te helpen zalig te worden, hen te helpen het rijk binnen te gaan waar stralend licht hen omringt, waar zij God kunnen aanschouwen en waar alle nood ten einde is.

Amen

BD.8400

2 februari 1963

Het binnengaan van de ziel in het lichtrijk

Elk geestelijk verzoek zal u vervuld worden. Deze belofte heb Ik u gegeven, omdat mijn liefde alles voor u vervult, wat uw ziel tot heil strekt. En zo zult u er ook zeker van kunnen zijn, dat u na uw sterven binnengaat in een rijk van licht en gelukzaligheid, wanneer uw levensloop op aarde er een was in mijn wil, wanneer u uw liefde voor Mij getoond heeft, door een werkzaam zijn in onbaatzuchtige naastenliefde, wanneer u uw weg op aarde met Mij bent gegaan, wanneer Ik uw vaste begeleider mocht zijn op aarde.

"Wie in Mij gelooft, zal leven in eeuwigheid". En wie een leven leidt in liefde, heeft ook het ware, levende geloof in Mij en daarom zal hem een gelukzalig lot in het geestelijke rijk beschoren zijn. En ook bliksemsnel zal het inzicht over hem komen, zijn denken zal overeenkomstig de waarheid zijn en dat is zijn gelukzaligheid, dat de ziel met haar licht, dat haar doorstraalt, ook de zielen gelukkig kan maken, die nog in het duister verkeren en naar licht verlangen. De ziel zal in het gelukkig maken van anderen haar eigen geluk vinden en daarom moet een helder licht haar zelf tevoren verlichten.

U mensen zult u zowel van deze gelukzaligheid alsook van de aard van de werkzaamheid geen voorstelling kunnen maken. Maar u zult het mogen geloven, dat deze zielen niet meer naar de aarde terug verlangen, temeer omdat ze weten, dat geen mens op aarde achterblijft en elke ziel haar geliefden binnenkort terugziet. Dezen moeten daarom ook niet treuren, maar er steeds naar streven een

hoge graad van liefde te bereiken die een geestelijk schouwen toelaat, omdat deze graad voorwaarde is dat de zielen elkaar direct na het heengaan van deze wereld terugzien, daar anders de zielen pas in het hiernamaals naar deze graad moeten streven en hem moeten verkrijgen.

Maar dat de mensen elkaar eenmaal terugzien is volledige waarheid en dit moment is buitengewoon gelukkig stemmend, wanneer de vereniging in het geestelijke rijk plaatsvindt. U mensen die door slagen van het noodlot hard worden getroffen, blijf altijd hieraan denken, dat alleen mijn liefde en wijsheid motivatie is van wat er ook in uw leven op aarde gebeurt. Blijf eraan denken, dat Ik u geen lijden wil aandoen. Integendeel, Ik wil u meer gelukzaligheid toevoegen, die u vaak door lijden verkrijgt. En daaraan zult u niet moeten twifelen, maar u berustend voegen in alles en waarlijk, de zegen zal niet uitblijven. En eens zult u terugkijken op uw bestaan op aarde. Dan vervult diepste dankbaarheid u en liefde voor Mij, die u als uw Vader erkent, die alleen het lot van Zijn kinderen aan het hart gaat, dat hen in het rijk hierna zal wachten.

Weet, dat uw verblijf op deze aarde slechts nog zeer kort is en dat u daarom een grotere mate van lijden op u zult moeten nemen om uw doel te bereiken: dat u zich met Mij verenigt in vrije wil. En elk gebed dat u naar Mij opzendt zal uit het hart komen en daarom ook door Mij worden gehoord. U zult vaak uw gedachten in het rijk sturen dat uw ware vaderland is en ook uit dit rijk stromen van licht en kracht mogen ontvangen. U zult ook in voortdurende geestelijke verbinding blijven met diegenen die u al zijn voorgedaan en die u, wanneer uw graad van rijpheid en licht hoog is, zullen bijstaan dat ook u nog uw doel op aarde bereikt. Want een ziel die al licht mag verspreiden, zal ook u mensen het licht kunnen toestralen en dat betekent dat u zich dan in de algehele waarheid bevindt. Want waar licht is kan zich geen dwaling ophouden, omdat hij wordt herkend als dwaling. En wie nu in de waarheid wandelt, diens weg moet onherroepelijk naar het doel leiden.

En geloof, dat Ik van elke gedachte van uw hart op de hoogte ben. En zo weet Ik ook wat er u nog ontbreekt en zorg Ik ervoor dat het u wordt toegestuurd. En al zijn de middelen smartelijk, die Ik soms aanwend, ze brengen zo toch de zielen vrijheid uit hun lichamelijke ketens en ze ruilen het aardse leven alleen maar in tegen een heel wat mooier leven in het geestelijke rijk, waar ze Mij dienen in liefde en daarom ook gelukzaligheden zullen genieten die het aardse leven hun niet kan bieden. Want ze zijn de eeuwige waarheid binnengegaan, van welke ze eens zijn uitgegaan.

Amen

Liefdevolle gedachten aan overledenen

BD.5855

16 januari 1954

De nood van de zielen in het hiernamaals - Jezus Christus

Haal u de nood voor de geest van de zielen in het geestelijke rijk die onvolmaakt gestorven zijn, die op aarde geen geloof hadden aan een voortleven na de dood en die zich nu overgeplaatst zien in donkere, verlaten streken zonder licht en zonder vrede. Ze dwalen rond en vinden de weg niet. Hun lot is treurig, want ze zijn meestal eenzaam, of samen met net zulke ongelukkige wezens. En omdat hun elk geloof ontbreekt, zoeken ze ook geen toevlucht tot God, want ze komen daarboven aan zoals ze hier gestorven zijn en hun gedachten gaan nog in dezelfde richting als op aarde. Ze menen alleen dat ze lokaal zijn overgeplaatst en denken er ook niet over na hoe zoiets zou kunnen gebeuren. En daarom bevinden ze zich in grote geestelijke nood en weten ze daaruit geen uitweg. Mensen die geen liefdevolle gedachten navolgen in dat rijk, kunnen vaak eindeloos lang in deze toestand blijven. En deze zielen zijn buitengewoon betreurenswaardig en toch zijn ze alleen te helpen door voorbede, dat ze kracht krijgen overgebracht om hun wil juist te richten. Maar volgen een ziel hulpvaardige gedachten na, dan ervaart ze deze ook als weldadig en ze houdt zich voortdurend op in de nabijheid van diegenen van wie de krachtstroom uitgaat. Dan vindt de ziel ook gemakkelijker een uitweg uit haar situatie. Ze zinkt niet weg in een apathische toestand maar laat zich gemakkelijk de weg wijzen door behulpzame leiders.

Het ongeloof eist de meeste slachtoffers, want een ziel die op aarde niet wilde geloven, kan in het geestelijke rijk niet een uitweg worden gewezen die ze steeds heeft afgewezen. En daarom moet zo'n ziel zich eerst bewust worden van haar kwellende toestand, waarin ze door haar ongeloof is terechtgekomen. In haar grootste verlatenheid is ze dankbaar wanneer een wezen haar nadert en dan neemt ze ook onderrichtingen aan. Ze denkt erover na en zal al enige verlichting bespeuren wanneer ze gewillig is om aan te nemen, terwijl haar kwellingen zich nog vergroten als ze zich daartegen verzet.

Van de kant van God worden alle mogelijkheden benut om ook deze zielen in de duisternis nog te helpen in het licht te komen. Maar de vrije wil blijft ook in het rijk hierna onaangetast en daarom is een grote verlossingsarbeid nodig om deze wil toch te veranderen, dat hij zich naar God keert, dat de ziel toch tot het inzicht komt, dat ze een Heer boven zich erkent aan Wie ze zich nu moet overgeven, wil ze uit haar kwelling bevrijd worden. Ze moet leren geloven, want pas door het

geloof begrijpt ze de liefde van de goddelijke Verlosser Jezus Christus. En pas in het geloof roept ze Hem aan en dan zal ze ook geholpen worden.

Zouden de mensen weten hoe vreselijk de uitwerking van het ongeloof bij hen is na hun lichamelijke dood, dan zouden ze waarlijk al op aarde alles doen om tot zekerheid te komen over wat er van hen verlangd wordt te geloven. Ze zouden opheldering wensen om het goede te doen op aarde. Doch de kwellingen van zulke zielen kunnen de mensen wel beschreven worden, maar er kan hun geen blik in het geestelijke rijk verleend worden. En er scheiden talloze zielen van de aarde in een toestand van totaal ongeloof. En gelukkig zijn diegenen die zo op aarde leefden dat hen goede gedachten navolgen. Gelukkig zijn diegenen, aan wie in voorbede gedacht wordt en aan wie daardoor kracht overgebracht kan worden. Want bij hen zullen zich spoedig wezens voegen en deze zullen hen leiden naar de Bron van het licht. Doch eindeloos lang blijven de zielen in de duisternis die weinig hulp krijgen of die de helpers afwijzen. Die de weg naar Jezus Christus niet vinden, Die alleen hen zal verlossen uit de nacht van de dood.

Amen

BD.7036

7 februari 1958

Liefdewerk voor overledenen

Het gedenken van alle zielen die zich in geestelijke nood bevinden, is liefdewerk met een zeer grote uitwerking. Want deze zielen stroomt door een liefdevol gedenken kracht toe, die ze als weldadig ervaren en die ook hun wil kan veranderen. De nood van de zielen in het hiernamaals is bijzonder groot, omdat hen maar zelden liefdevolle gedachten volgen wanneer ze de aarde hebben verlaten. Maar alleen deze liefdevolle gedachten hebben nog een uitwerking over het graf heen. Het zijn in zekere zin weldaden welke de mensen op de aarde hun gestorvenen kunnen doen toekomen. En liefdevolle gedachten zijn ook het enige middel om hen te helpen in geestelijke nood. En elke mens die zich in gebed om hen bekommert, die de liefde ertoe aanzet hulp af te smeken voor deze zielen, beoefent onbaatzuchtige naastenliefde die waarlijk haar uitwerking heeft.

Het is voor die zielen een uitermate kwellende toestand, wanneer ze helemaal in vergetelheid raken bij de mensen op aarde. Wanneer niemand hen liefdevol gedenkt en hun daarom geen kracht wordt toegevoerd, die een liefdevolle voorspraak voor hen betekent. En voor deze zielen kan het eindeloos lang duren tot ze zich uit hun diepe onverschilligheid verheffen, tot ze een kleine verbetering

van hun toestand bespeuren. En dit gebeurt wanneer gebeden voor alle niet verlorene zielen opstijgen, wanneer mensen op aarde ook diegenen gedenken die niemand op aarde hebben om een goed woordje voor hen te doen, wanneer een mens zich over hun lot ontfermt en hij hen graag wil helpen ook tot het licht te komen.

Daar de mensen echter maar weinig overtuigd geloven dat er een voortleven van de ziel bestaat na de dood, zijn ze ook niet erg ongerust over het lot van degenen die vóór hen overleden zijn. Ze houden hun bestaan voor beëindigd en ze houden zich door middel van gedachten ook slechts zelden met hen bezig, wat al een verlichting voor die zielen zou betekenen. Maar vaak brengen de zielen zichzelf in herinnering, doordat ze plotseling de gedachten van de mensen binnendringen. En dan zou u mensen ook langere tijd in gedachten bij hen moeten vertoeven. U zou hen, die zich zo bij u in herinnering brengen, in liefde moeten gedenken, omdat dit een stille vraag is om hulp in hun nood. En u kunt hen helpen, doordat u hen vol liefde gedenkt, doordat u enkel oprecht wenst dat het ze goed mag gaan, dat ze niet hoefden te lijden, en doordat u hen in het gebed bij God aanbeveelt, als u gelooft.

Maar het is de beste hulp en het meest succesvolle middel voor hun redding uit de duisternis, wanneer u ze steeds maar in gedachten wijst op Jezus Christus, die hun enige redder is en aan wie ze zich moeten toevertrouwen om een uitweg te vinden uit hun nood. Wie dus zelf gelovig is, heeft waarlijk ook de mogelijkheid de zielen in het hiernamaals te helpen gelukzalig te worden, wanneer zijn wil om lief te hebben dezen vastpakt. Want ter wille van de liefde van de mens is Jezus Christus barmhartig voor die zielen, die deze liefde geldt. En als u mensen nu God vraagt om Zijn barmhartige hulp voor die zielen, die de menselijke voorspraak moeten ontberen, dan zal Hij om uwentwil hun ook voortdurend kracht doen toekomen en hun elke mogelijkheid ontsluiten ook het licht te bereiken.

En uw gebed verzacht hun verharde harten. Ze komen gewillig naar u toe en zullen tegenover u ook alleen van goede wil zijn. Want de nog geheel onder satanische invloed staande zielen weren elke toevoer van kracht af, en dezen worden ook verhinderd u in liefdeloosheid tegen te werken. Maar u weet niet hoe belangrijk een innig gebed is voor de zielen die lijden. U weet niet dat door een dergelijk gebed zich hele scharen losmaken uit hun verstarring, dat ze begeren te leven en dat ze dan ook weer te beïnvloeden zijn door lichtwezens die vermomd dichterbij hen komen en ze hun hulp aanbieden. Steeds moet de liefde de eerste ketenen verbreken en dan is ook een toevoer van kracht mogelijk en de klim omhoog uit de duisternis naar het licht is die wezens verzekerd.

Amen

Het smeken van de zielen om het gebed

BD.2381

24 juni 1942

Het smeken van de arme zielen om het gebed

Laat het smeken van de overledenen tot u spreken.

Ontzeg hun uw voorbede niet als zij er voor zorgen dat u aan hen denkt en weet, dat zij onnoemelijk moeten lijden zonder uw hulp. Het lot van een niet verlost ziel is bovenmate treurig, en niemand van u weet of een ziel verlost is, of in een smartelijke toestand smacht en uw hulp nodig heeft. Alleen door gebed kunt u deze arme zielen hulp bieden, want zij voelen dan uw liefde en die geeft hun de kracht hun eigen lot te verbeteren. Zij veranderen hun wil, wat vooralsnog nodig is om een verandering in hun treurige toestand teweeg te brengen. De zielen zijn ook dankbaar voor de geringste ondersteuning, omdat zij op u zijn aangewezen of op de werkzaamheid vol medelijden van zielen die reeds een hogere graad van rijpheid hebben bereikt. Deze mogen hun echter dan pas hulp bieden, als hun wil een verandering van hun bestaande toestand wenst. Maar de wil is bij zulke zielen zwak of zelfs totaal werkeloos. Daarom kunnen zij vaak ondenkbaar lange tijd moeten smachten, als zij niet worden gesteund door de voorbede die hun de kracht oplevert de wil te veranderen, dat wil zeggen: werkzaam te laten worden.

Kende u de nood van deze zielen, dan zou u hen niet vergeefs laten smeken. Want iedere gedachte aan een overledene zorgt ervoor dat hij niet vergeten wordt en is een roep om hulp in hun nood. De mensheid is zo liefdeloos tegenover elkaar en zonder geloof aan een voortleven na de dood. Daarom gedenkt zij ook de doden niet, waaronder deze dan uitermate lijden. Zij dringen steeds maar weer de gedachten van de mens binnen en willen hem daardoor aansporen hen in het gebed te gedenken. De nood in het hiernamaals is groot, daarom dringen ook de zielen van onbekende overledenen zich in de nabijheid van degene die vol medelijden aan deze arme zielen denkt. Want zij voelen ieder gebed als een weldaad, als vermeerdering van hun kracht en van de wil die naar boven gericht is.

En de mensen op aarde die vol van erbarmen zijn, zijn gedurig omgeven door hulpbehoevende zielen omdat die van hen hulp verwachten. De wil om deze zielen te helpen geeft hun reeds kracht, en iedere liefdevolle gedachte die hen

omvat sterkt hun wil. Daarom kunnen vrijgevige wezens deze zielen in het hiernamaals te hulp komen en hun de kracht overbrengen die zij nodig hebben om het ontzaglijke leed in het hiernamaals te verminderen.

De mensen kunnen niet genoeg beseffen welk een genadegave het gebed is. Alles kunnen ze bereiken door het ware gebed, want God zelf heeft hun deze genade geschonken en haar geen grenzen gesteld. In het hiernamaals echter kan de ziel zichzelf niet helpen, maar is op hulp aangewezen. En deze liefde en hulp moet u hun doen toekomen om hen aan deze kwellende toestand te ontrukken en het hun mogelijk te maken, te beginnen zichzelf te verlossen.

Heeft de ziel het stadium van haar willoosheid overwonnen, dan geldt haar streven alleen nog het opwaarts gaan en dan is haar grootste nood opgeheven. De kracht daartoe moet haar evenwel van liefhebbende zijde worden toegezonden door voor haar te bidden, want alleen het werken in liefde brengt de ziel verlossing. En waar zij zelf te zwak is om in liefde te kunnen werken, moet de mens haar liefdevol bijstaan, opdat ze de kracht krijgt die ze voor haar positieve ontwikkeling nodig heeft. Vergeet daarom de arme zielen niet, zij smeken u gedurig om uw hulp.

Amen

BD.9014

13 juli 1965

Vragen om het toesturen van kracht voor de zielen van de overledenen

Als er ooit een gedachte in u boven komt aan een overledene, dan weet u, dat dit steeds een vraag is om hulp, die u hen zult kunnen verlenen, want geen mens bekommert zich om hen. En wanneer ze nu bij u een licht zien, dan willen ook zij graag verschijnen en door dit licht gesterkt worden, want vaak weten ze niet wat dat licht betekent, in het bijzonder wanneer ze tot nu toe in dwaling waren verstrikt. Dan is slechts een gedachte aan deze ziel voldoende en de uitnodiging, eveneens te verschijnen, om de onderrichting in ontvangst te nemen. Want de nood is groot, in het bijzonder bij die zielen, die geen liefdevolle voorspraak volgt en die ook geholpen moeten worden, dat ze in het bezit van de waarheid komen. Maar eenmaal een bewuste uitnodiging om aan uw onderrichtingen deel te nemen is al voldoende om de zielen voortdurend aan u te binden en het gevolg zal steeds zijn dat ze u niet meer verlaten, dat ze zich bij de grote schare voegen van diegenen, die Ik nu ook zelf kan aanspreken.

En u zult voortdurend omgeven zijn door zielen die hun weten willen uitbreiden om weer uit te delen aan degenen die nog minder weten bezitten en die ze ook willen helpen. En het komt er nu op aan dat u hen in kennis stelt van mijn werk van verlossing, want dan pas nemen ze ook dieper weten aan, wanneer ze eenmaal de weg naar Hem hebben gevonden en verlossing kregen van hun schuld. Als voorwaarde hiervoor moeten ze eerst werkzaam zijn in liefde, daar hen dan pas het begrijpen kan worden gegeven, wanneer ze hun wil om liefde te geven zelf weer aanwenden om de zielen te helpen, die zich in dezelfde nood bevinden. Dan pas zullen ze zelf steeds dieper doordringen en het zal hen gemakkelijk vallen, zich aan de goddelijke Verlosser over te geven en Hem om vergeving van hun schuld te vragen. Maar dan stroomt hun onophoudelijk het goddelijke woord toe, dan nemen ze het ook aan, om het even waar en hoe het hun wordt aangeboden. Maar juist de eerste stap valt een ziel heel moeilijk, tot ze eenmaal de kracht van de voorbede heeft ondervonden, die zich dan uit in de verandering van haar wil, die nu ook gemakkelijk is te beïnvloeden en aan de roep van zo'n ziel wordt ook gehoor gegeven.

Let daarom op elk van zulke verzoeken en kom de zielen te hulp, die vurig verlangen naar hulp, die zich wel bij veel mensen op aarde in herinnering brengen, echter alleen van diegenen voorspraak krijgen, die hen geestelijk kunnen helpen, omdat ze bewust met Mij in verbinding staan en Ik Mij zelf aan hen kan openbaren. En dat mijn woord een enorme uitwerking van kracht heeft, zal iedere ziel mogen ondervinden die eenmaal bij u is aangekomen, want haar positieve ontwikkeling is ook gegarandeerd.

Wanneer Mij eenmaal de gelegenheid wordt geboden, Me tegenover een mens te uiten door het werkzaam zijn van mijn geest, dan staat deze mens te midden van een lichtschijsel dat vele zielen aantrekt die gewillig zijn hetzelfde aan te nemen wat u wordt aangeboden en door u ook aan alle zielen, die u in uw voorbede opneemt, die dan echter ook niet verloren kunnen gaan. Want dan drijft alleen de liefde tot die zielen u aan en ter wille van deze liefde doe Ik diegenen de kracht toekomen, voor wie u bidt. Ik moet ook in het hiernamaals de wetten laten gelden, waartoe als eerste de vrije wil van het wezen behoort, die niet mag worden aangetast, noch door Mij zelf, noch door mijn tegenstander. Het gaat erom, dat u - die ook de vrije wil zult moeten achten - alleen liefdevol denkt aan diegenen, die nog zwak zijn in hun wil, maar die de kracht van uw voorbede niet kunnen weerstaan en die u daarom zult kunnen sturen in hun wil, die zich daarom tegen u niet meer zullen verzetten, omdat de kracht der liefde hen weldadig raakt en ze hen dan ook onherroepelijk tot u trekt en u op hen nu ook het evangelie van de liefde zult kunnen overbrengen.

Zou u weten, hoe vurig uw aanhang (de zielen) mijn woord in ontvangst neemt (nemen), hoe ze voortdurend bemerken, dat ze vooruit gaan en hoe dankbaar ze u zijn, die door uw voorbede hen hebt geholpen deel te nemen aan uw onderrichtingen, dan zou u niet ophouden voor al zulke zielen te bidden en uzelf te verheugen in hun vooruitgang, want ook zij beschermen u waar ze kunnen, opdat het ontvangen van het woord niet wordt onderbroken. Uw atmosfeer rondom u wordt ook gereinigd, zodat ze aan geen enkele verleiding door de tegenstander zijn blootgesteld, zodra ze u omringen. Daarom is juist uw werkzaamheid zo belangrijk, want u zult toch kunnen bijdragen aan de verlossing van vele zielen, doordat u hun brood en wijn aanbiedt, dus hun de kostelijkste levensdrank en de doeltreffendste spijs doet toekomen. En eens zult u het met innerlijke vreugde gewaarworden, dat u kon bijdragen aan de vooruitgang van hen, die zonder voorspraak nog heel lang in de duisternis zouden hebben gesmacht.

Let daarom op elke gedachte, die u aan een overledene herinnert. Beschouw het als een roep om hulp, die u niet zult mogen afwijzen en roep hem dan bewust in uw nabijheid en de eerste stap naar boven is gezet. Want zodra een mens zich om zo'n ziel bekommert en ten gunste van haar bidt, kan Ik om zijnentwil ook de ziel kracht doen toekomen, wat Mij anders niet mogelijk is, omdat het tegen de wet van eeuwigheid ingaat, daar alleen de vrije wil om zoiets kan vragen, die Ik nu echter in de liefdevolle voorbede zie en dan ook die ziel mijn erbarmen schenk en haar nu ook de genade van mijn aanspreken door u kan doen toekomen. De mensen zouden door voorspraak in liefde al het geestelijke kunnen verlossen. Maar hoe weinige zijn zich hiervan bewust en wat voor een grote macht heeft daarom mijn tegenstander, die alles probeert om zulke verbindingen van de geestelijke wereld naar de aarde te verstoren, maar die niet werkzaam kan zijn, wanneer een mens zich aan Mij overgeeft in liefde en Ik deze nu ook zal beschermen. In het bijzonder wanneer Ik door hem ook de zielen in het hiernamaals wil aanspreken, wat mijn tegenstander Mij nooit kan beletten.

Want waar de wil is om verlost te worden, daar zullen ook de mensen worden bevrijd van hem, die hen lang genoeg geketend hield en wier wapen alleen de liefde is, die hem overwint en waarvoor hij vlucht, omdat ze een deel van Mij is en blijven zal in eeuwigheid.

Amen

De kracht van de voorbede voor overledenen

BD.2165

24 november 1941

Gebed voor de zielen in het hiernamaals die op aarde geen liefde hebben verworven

De lijdensweg van een niet verlostte ziel is de mensen niet te beschrijven. En toch moeten ze weten dat het een onvoorstelbaar troosteloze toestand is die ze moet verdragen. En dit weten moet de mensen ertoe aanzetten zulke zielen hulpvaardig bij te staan en daarom gaat naar hen steeds weer de aanmaning uit deze zielen niet te vergeten. Ze zijn de mensen duizendvoudig dankbaar die hun in hun kwelling hulp brengen door voor hen te bidden. De zielen in het hiernamaals die bij hun overlijden mensen op aarde achterlaten met wie ze in liefde waren verbonden, zijn in het voordeel tegenover diegenen die op aarde geen liefde hebben verworven. De eersten volgen lieve gedachten en vrome wensen na, of door innig gebed voor zulke zielen wordt hun kracht toegestuurd en hun toestand kan zich daardoor aanzienlijk verbeteren. Elke liefdevolle gedachte wordt door de zielen als weldadig ervaren en wekt weer liefde op die zich nu uit tegenover de eveneens lijdende zielen. Maar de zielen die op aarde zonder liefde hebben geleefd, moeten leven in onuitsprekelijk gebrek en lijden. Zij zijn snel vergeten, of er wordt aan hen gedacht in liefdeloosheid en dit heeft een vreselijke uitwerking op hun toestand in het hiernamaals. Elke goede gedachte van de mensen op aarde aan de zielen in het hiernamaals verzacht hun kwellingen. Elke slechte gedachte vergroot ze. En de zielen zelf kunnen zich niet verweren of liefde van de mensen voor zichzelf afdwingen. Nu heeft dus de liefde of de liefdeloosheid een voelbare uitwerking en verlicht of bemoeilijkt de ziel het worstelen om opwaarts te komen.

Zielen die de liefde van de mensen op aarde helemaal moeten ontberen, zijn in de duistere omgeving alleen op zichzelf aangewezen. En hun nood is onuitsprekelijk groot. Aan deze zielen moet op aarde in het bijzonder worden gedacht in gebed, zodat zij de zegen van de voorspraak voelen. Dat ze de kracht van de liefde ervaren en er daardoor een verandering in hen plaatsvindt. Want zodra een liefdevolle gedachte zulke eenzame zielen even beroert, letten ze op en ze wenden zich naar de plaats vanwaar die gedachten uitgingen. Ze komen in de nabijheid van de mens die vol erbarmen aan hen heeft gedacht en slaan hem en zijn wezen, zijn handelen en zijn gedachtegang gade. Ze zullen ook nooit een mens in het nauw brengen die hun goed doet, ofschoon zij zelf maar tot weinig goede opwellingen in staat zijn. Doch ze piekeren over de reden ervan dat de toestand van hun lijden in de nabijheid van die mensen afneemt en zij door het gebed voor de worstelende zielen in de duisternis voelbare verlichting bespeuren. En ze leren inzien dat de liefde het enige middel is om hun toestand te verbeteren.

En heeft de ziel dit inzicht verworven, dan wordt ze fijngevoelig en hulpvaardig, ook tegenover de andere zielen, en ze is de bitterste nood ontvlucht.

De mensen op aarde kunnen oneindig veel zielen verlossen uit hun nood, wanneer ze proberen zich de hulpeloosheid van deze zielen voor te stellen. Want als ze een vonkje liefde in zich voelen, moet dat grote leed hun aan het hart gaan en hun wil aansporen deze zielen te helpen. De mensen moeten in hun gebed deze arme zielen opnemen bij welke het aan kracht ontbreekt zichzelf te helpen. Ze moeten God aanroepen om genade en erbarmen voor deze zielen. Zij moeten ze hun liefde doen toekomen en nooit in liefdeloosheid aan een overledene denken om diens kwellingen niet te vergroten. Want de ziel is dan in het grootste gevaar dat ze geheel verhardt en elke goede opwelling in haar langzaam ophoudt. Maar de zielen moeten worden verlost en de mensen op aarde kunnen daartoe onuitsprekelijk veel bijdragen.

Amen

BD.5161

30 juni 1951

De kracht van de voorspraak

De kracht van de voorspraak voor de overledenen moet u aan al degenen verschaffen die van u zijn heengegaan, onverschillig in welke rijpheidsgraad u meent dat ze zijn. Want zij hebben allen nog kracht nodig en zijn dankbaar voor iedere hulp. Het is een blij makend besef, zielen uit de diepte omhoog geholpen te hebben, en u zult dat pas echt beseffen als u zelf in het rijk hierna bent aanbeland en de nood ziet waarin vele zielen smachten omdat ze zonder voorspraak zijn. Omdat er niet voor hen gebeden wordt, daar zij geen mensen op aarde hebben die hen in liefde gedenken en hun de kracht doen toekomen die zij nodig hebben om opwaarts te gaan. Zo gauw de zielen maar eenmaal de kracht van de liefde hebben ondervonden en deze kracht benutten, werken ze met een enorme ijver. Maar de eerste aansporing moet hun gegeven worden door liefdevolle voorbede van de zijde der mensen, omdat die hen het eerste beroert en hun denkrichting verandert. Deze voorbede moet echter bewust gedaan worden, dat wil zeggen: met de bedoeling de zielen te helpen in hun opwaartse ontwikkeling. U mensen moet weten dat uw voorspraak waarde heeft, en u moet uzelf nu vertrouwd maken met de nood van hen die gestorven zijn en vanuit een liefdevol hart een gebed opzenden om kracht voor deze zielen. En deze kracht zullen zij dan zeker gewaarworden en ook zullen ze de liefde die naar hen uit gaat dankbaar aanvaarden. En dit brengt hen ertoe evenzo lief te hebben, wat nu

naar hun omgeving uitstraalt en als een zwak licht werkt dat alle zielen goed doet. U mensen kunt zo buitengewoon actief meewerken aan de verlossing, als u de wil maar hebt om leed en nood te verzachten.

Want deze wil spoort u aan tot het gebed dat uit het hart komt, en dat heeft alleen maar verlossende kracht. Alles wat u doet moet u bewust doen. Niet voor de uiterlijke vorm of lippendienst, want dat heeft geen uitwerking omdat de overtuigde wil om te helpen niet actief is. Alleen de liefde verlost, dat moet u steeds weer gezegd worden. Met de liefde bereikt u onvoorstelbaar veel. U kunt door liefdevolle voorbede zoveel stralend licht in de duisternis brengen, dat daar vele zielen samenkomen en door deze lichtstraal aangeraakt worden, steeds met als gevolg, dat ook in hen een gevoel van liefde ontwaakt en werkzaam wil zijn. Liefdevolle voorbede is een enorme krachtstroom die zijn uitwerking nooit zal missen. Neem al uw geliefden in deze voorbede op, roep hen in gedachten naar u toe en vertel hun dat u hen helpen wilt, en dat zij kalm en zonder weerstand uw hulp moeten aannemen. Onderricht hen in gedachten dat ook zij opwaarts kunnen gaan, als zij de kracht willen gebruiken die u hun door uw voorbede doet toekomen. En wijs hen steeds op Jezus Christus. Slechts Eén kan hen verlossen, en deze Ene is alleen door de liefde te winnen.

Vertel hun daarom, dat zij met de hun gegeven kracht weer andere zielen moeten helpen die evenzo in grote nood verkeren. Dat dit liefdewerk voor deze zielen hen steeds nader brengt tot Jezus Christus, die dan meedogend allen tot zich trekken zal en ze binnen voert in het rijk van het licht. Heeft u een ziel geholpen tot het juiste gebruik van de kracht die zij ontvangen heeft, dan is haar opstijgen verzekerd. Dan zijn de zwakke wil en de krachteloosheid verdwenen en zij gaat ijverig opwaarts en trekt talrijke zielen met zich mee omhoog, omdat zij haar inzicht nu ook aan andere overdraagt. En zo heeft een enkele voorspraak een onvermoede zegen tot gevolg. U mensen op de aarde, onderschat de kracht van de voorspraak niet, maar denk er steeds aan dat zij uit een liefdevol hart moet komen om werkelijk kracht gevend te zijn. En laat al uw geliefden meetellen, want zij hebben allen nog kracht nodig en zullen u er eeuwig dankbaar voor zijn als u hun nog zwakke kracht doet toenemen en in liefde aan hen denkt.

Amen

BD.5591
30 januari 1953

De nood van de zielen in de diepte - Voorbeden

Groot is de nood van de zielen die plotseling en onvoorbereid worden weggeroepen van de aarde, als ze niet al door een aan God welgevallige levenswandel een graad van rijpheid hebben bereikt die hen voor het lichtrijk geschikt maakt. Maar het merendeel gaat naar de overzijde in het geestelijke rijk in een waarlijk erbarmelijke toestand, zonder geloof in Jezus Christus, zonder het geringste inzicht en geheel zonder kracht, daar hun de liefde ontbrak en hun dus ook geen werken van liefde navolgen in het geestelijke rijk. Ze zijn arm en ellendig en weten niet waarheen ze zich moeten wenden om hulp, omdat ze geen geloof hebben in die Ene, Die hen kan verlossen van alle zonden en alle leed. Jezus Christus, die elke roep naar Hem waarlijk zou horen. Het geestelijke rijk neemt alle zielen op die van de aarde zijn heengegaan, maar hoe verschillend zijn de sferen die hun nu een verblijfplaats bieden.

Het rijk der duisternis echter is het dichtst bevolkt en voortdurend neemt het nieuwe bewoners op, omdat ook op aarde grote duisternis is en de zielen eenzelfde plaats opzoeken als die ze verlaten hebben. Daar is de nood zo ondraaglijk, dat de zielen deze zonden willen ontvluchten, wat ze echter niet uit zichzelf kunnen, maar waar ze ondersteuning bij nodig hebben. Deze zielen keren steeds weer naar de aarde terug en houden zich op in de nabijheid van mensen met welke ze op aarde nauwe betrekkingen hadden, of door hetzelfde karakter voor hen welkome objecten zijn om hun eigen wil op ze over te dragen, dus indirect verder te werken op aarde. Zulke zielen kunnen maar moeilijk verbeterd worden en toch moet er ook aan hen in het gebed worden gedacht, opdat ze door voorbede opwellingen krijgen die tot een verandering kunnen leiden.

Waar een liefdevol gebed de zielen van de gestorvenen navolgt, is er steeds hoop dat ze spoedig de duistere verblijfplaats kunnen verruilen voor een zwak-schemerig oord en ze zoeken dan het licht tot ze het vinden. De zielen van de duisternis moeten vaak zeer lang in de diepte vertoeven, omdat ze geen poging doen eruit te komen. En pas het verlangen naar licht levert hun licht op.

Daarom zult u mensen niet genoeg kunnen bidden voor deze zielen, dat ze op het licht aansturen, dat in hen het verlangen zal ontwaken in een iets lichtere omgeving te komen. Want de wil van de wezens is beslissend en voor de versterking en verandering van een verkeerde wil zult u mensen steeds weer moeten bidden, wilt u de zielen helpen die plotseling van de aarde heengaan, die weggeroepen worden midden uit het leven en weinig of helemaal geen geestelijk inzicht bezitten. Ze kunnen geholpen worden als u ze maar helpen wilt, als u ze liefde schenkt en hen zou willen verlossen uit de duisternis.

De nood is overgroot en kan niet door middel van dwang worden opgeheven. Een voortijdig wegroepen van de aarde is vaak een daad van barmhartigheid voor deze zielen, zodat ze niet nog verder wegzinken. Want dan zou de verlossing uit de diepte nog veel moeilijker zijn, omdat de wil dan nog halsstarriger is en helemaal tegen God gericht. Denk daarom aan hen die plotseling van de aarde heengaan en zend hun liefdevolle gedachten na, opdat ze zich door u voelen aangetrokken om naar de aarde terug te keren en ze van u kunnen leren. Want ze zullen zich steeds in de nabijheid ophouden van diegenen die hun liefde geven. Ze zullen veel eerder bereid zijn onderrichtingen door middel van gedachten van u aan te nemen dan zij het op aarde zouden hebben gedaan. En voor zulke zielen kan de voortijdige dood nog de enige weg zijn naar een verandering van wil, als u ze kracht geeft door uw liefde, door uw gebed, dat bestemd is voor de verlossing van deze arme zielen uit de duisternis.

Amen

BD.5714

2 juli 1953

Hulp voor zwakke zielen in het hiernamaals

U zult geen uur passief mogen zijn dat u voor de verlossing van het geestelijke zult kunnen gebruiken. Het is werk dat de hoogste graad van naastenliefde betekent, wanneer u de zielen helpt zich uit hun keten te bevrijden. De zielen die zelf te zwak zijn en op uw hulp zijn aangewezen, ongeacht of ze zich nog op aarde bevinden of al in het hiernamaals zijn. U die wetend bent, u zult kunnen helpen. U zult hun datgene kunnen brengen wat hun zelf ontbreekt. U zult hun kracht kunnen bezorgen wanneer u zich liefdevol om hen bekommert, zoals u hen echter ook zult kunnen onderrichten, dat ze de hun overgebrachte kracht steeds alleen maar moeten benutten voor werken van liefde en dat ze daardoor steeds meer kracht kunnen verwerven. Op aarde moeten de mensen eveneens worden aangespoord om werkzaam te zijn in liefde, willen hun zielen zich verlossen uit hun boeien.

Wat u daarom zult kunnen doen om de medemensen of de zielen in het hiernamaals vooralsnog het weten over te dragen, dat en hoe een verlossing mogelijk is, dat zult u niet moeten nalaten, zelfs wanneer u nog niet de uitwerking zult kunnen zien die uw werkzaam zijn tot gevolg heeft. U zult er steeds aan moeten denken dat talloze zielen in zeer grote nood verkeren. En ontbreekt het u op aarde aan gelegenheid uw medemensen te onderrichten, hun van uw rijke weten door te geven of ze aan te manen werkzaam te zijn in liefde,

bekommer u dan om de zielen in het rijk hierna die u buitengewoon dankbaar zijn voor uw hulpvaardigheid. Die ook uw onderrichtingen aannemen, die u omringen, omdat ze in uw nabijheid een zekere versterking voelen en die u voortdurend vragen om toevoer van deze kracht. Onderricht ze in gedachten of zet hun het woord Gods uiteen. En u zult dankbare toehoorders vinden en uw arbeid voor God en Zijn rijk zal waarlijk gezegend zijn.

Laat geen uur onbenut voorbijgaan dat u verlossingswerk zult kunnen verrichten. Want de aardse werkzaamheid heeft alleen aardse gevolgen, maar geestelijke werkzaamheid overtreft elk aards resultaat, omdat ze onvergankelijke goederen tot gevolg heeft. Goederen voor welke de zielen u innig dankbaar zijn, zodra ze hebben beseft in welke nood ze zijn of waren. Probeer ook uw medemensen het geestelijke rijk te ontsluiten. Tracht het denken in hen te veranderen. Tracht voor hen gebieden te openen die hun vreemd zijn en help ook hen op de weg die naar het geestelijke rijk leidt. Probeer hun het inzicht over te brengen dat niet het aardse bestaan, maar het leven in het geestelijke rijk na hun dood het eigenlijke leven is waar ze naar moeten streven gedurende het leven op aarde. Gebruik elk uur waarin u zult kunnen werken voor God en Zijn rijk. Want de tijd die u nog overblijft om voor Hem werkzaam te zijn is slechts kort en de geestelijke nood is reusachtig groot. Maar u zult ze kunnen terugdringen als u maar de wil hebt u verlossend bezig te houden, als u zult willen helpen waar hulp nodig is.

Amen
